ISSN 0132-4462.
№ 4 1998
КВІТЕНЬ

перець

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Мал. О. КОХАНА

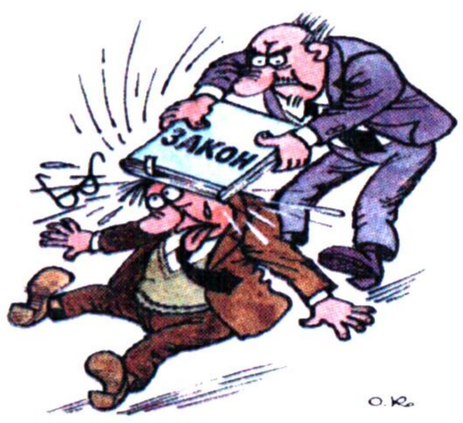

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Г. Майоренка)

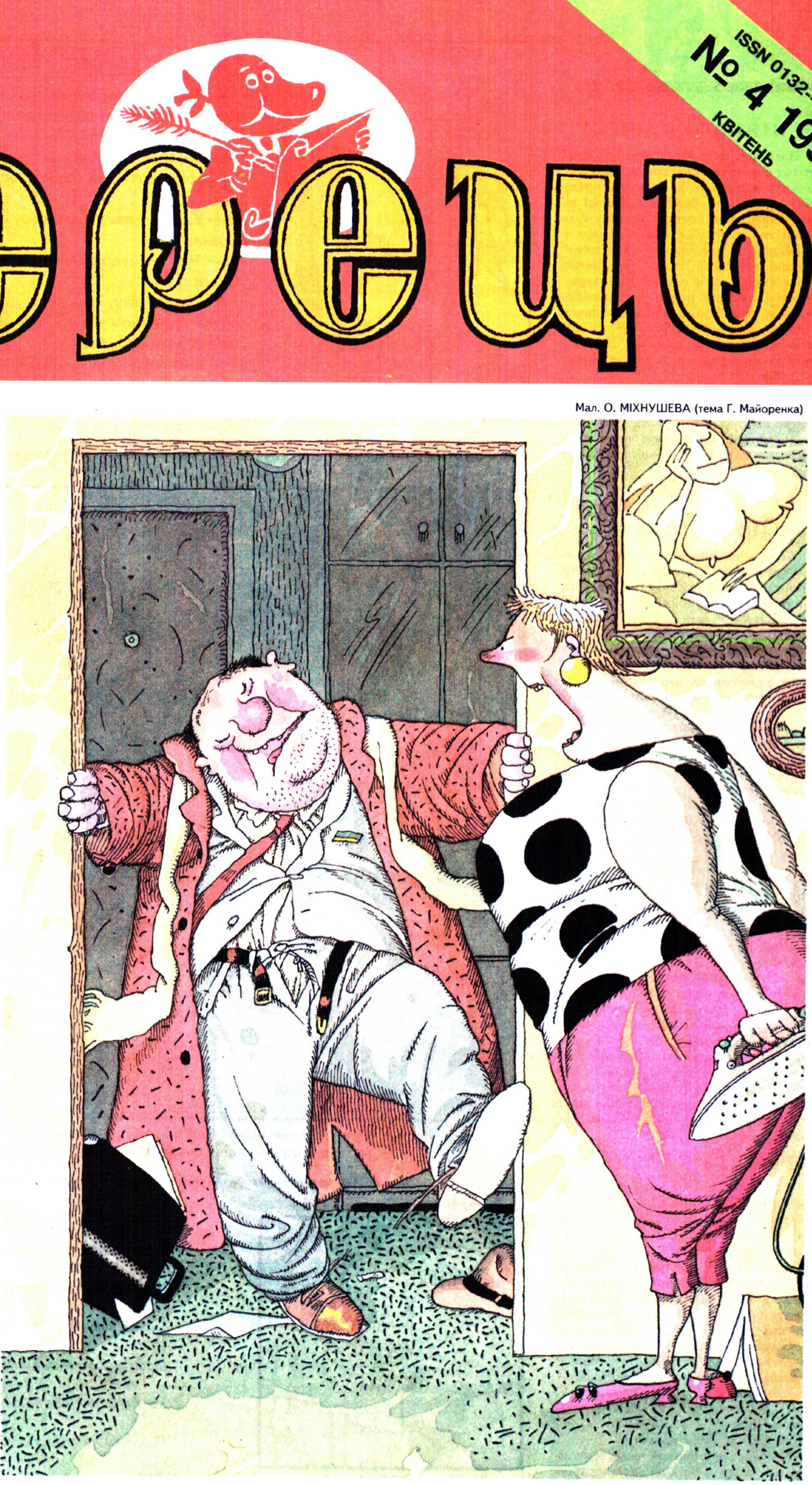

— Ех, якби не твоя депутатська недоторканість...

ТАП

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЕЦЬ»

І НІЯКОГО КАРІЄСУ

Наш уряд розробив державну програму боротьби з найстрашнішим (судячи з телереклами) злом сьогодення — карієсом. Виявляється, всі ці чудодійні зубні пасти, усілякі там «Орбіти» з цукром і без — ніщо в порівнянні з цілеспрямованою методикою лікування недуги. А полягає вона в тому, щоби планомірно затримувати зарплату, регулярно невиплачувати пенсій та інших соціальних виплат. Аби потенційні хворі не могли купувати і вживати того, що так чи інакше призводить до руйнування зубів.

Якщо врахувати, що лише-тільки сума державного боргу по зарплаті сягає сьогодні п'яти мільярдів гривень, можна без перебільшення сказати, що більшості наших громадян карієс не загрожує.

ТИЖДЕНЬ ПОКОРОТШАВ

Колись ми пишалися тим, що наші трудівники мають найкоротший у світі робочий тиждень. А сьогодні, виявляється, трудовий тиждень громадян іще більше скоротився. За даними статистики, минулого року кожен шостий українець працював у режимі скороченого тижня, тобто від двох до чотирьох днів. У промисловості, будівництві, наукових закладах ще веселіше — неповний робочий тиждень мав кожний п'ятий працівник. А в машинобудівній та транспортній галузях таку можливість було надано кожному третьому трудівникові. Правда, і зарплата була відповідною — у скороченому варіанті. Але то вже, як кажуть, тема для інших досліджень.

КМІТЛИВІ ТА ВИНАХІДЛИВІ

Як передає наш івано-франківський кореспондент, на Прикарпатті триває протистояння місцевої санепідемслужби і тутешніх комерсантів. Перша час від часу забороняє реалізацію продуктів, що надходять з-за кордону. Лише недавно було забраковано більше десяти тонн ковбасних, рибних і кондитерських виробів у зв'язку з їх великою бактеріальною забрудненістю. Але тутешні комерсанти знайшли для себе цікавий вихід. Вони просто наклеїли на забракований товар нові етикетки. Що не кажіть — винахідливий народ!

БРЕШУТЬ КАЛЕНДАРІ

Наш чернівецький кореспондент телеграфує. Місцеві жителі буквально приголомшені недавньою заявою спікера парламенту Олександра Мороза, яку він зробив на зустрічі з робітниками олійно-жирового комбінату. Розповівши їм про те, що в нашій країні чітко простежується зростання мафії з владою, що наш уряд не має власної економічної політики, яка б проводилась в інтересах держави, що в результаті маємо у країні кризу з ознаками національної катастрофи, спікер зробив висновок, що наша держава зовсім не рухається вперед, а, навпаки, відкинута «на 50 років назад».

Місцеве керівництво, зважуючи на те, що заяву зробив не хто-небудь, а людина. яка очолює одну з гілок влади у країні, негайно дало команду внести поправку в усі календарі, перенравивши рік 1998-й на рік 1948-й.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А батонами розплатитися можна?

ДИВИСЬ У КОРІНЬ

— Як тобі цей будиночок? — Петро Сидорович ткнув милицею в двометровий парканчик, за яким виднівся шикарний, схожий на середньовічний замок, особняк.

— Клас! — дав свою оцінку онук Вовка.

— Мій! — недбало кинув Петро Сидорович.

По проспекту, обливши діда і внука фонтаном бруду, промчався 600-й «мерседес».

— І «тачка» моя! — Дід кивнув на зникаючий вдалині автомобіль.

Очистившись трохи від бруду, вони попрямували далі.

— А це ляється моя вода! — Петро Сидорович показав на повноводний струмок, що починався з водопровідного колодязя.

— Дідуню, я тебе щось не розумію! — розгублено почухав лоба Вовка. — Хіба ж вода може бути твоєю?

— Ще й як може! Вода тече, а платить за неї хто? Я плачу! А всі ці «мерседеси» за чиї гроші куплені? За мої і таких, як я, обдертих, як липок, трудівників. Розумієш, Вовчику, завжди і в усьому треба дивитися в корінь.

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. О. КОХАНА

— Боже, довели податківці чоловіка — мало не вмер.
— Та то він од радощів! Сказали, що йому мають повернути двадцять гривень.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

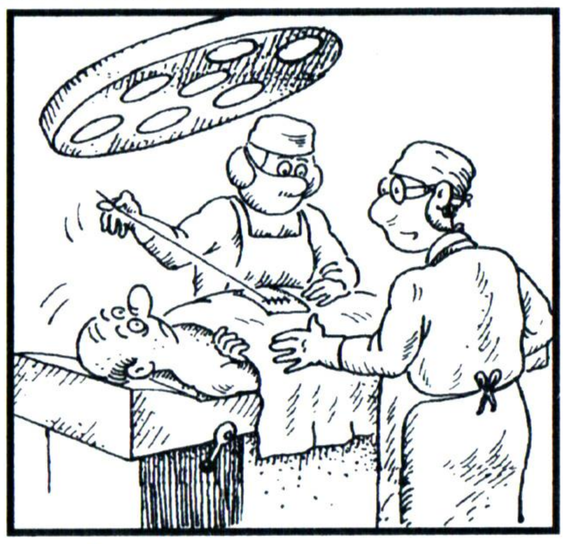

— За додаткову плату можемо прикрасити шов художньою вишивкою.

БЮРОКРАТИЗМИ

** Корені бюрократизму починаються з верхівки.*

** Найдовше сохне підмочена репутація.*

** Бюрократичні кадри вирішують все. Для себе.*

** Щоб стати номенклатурним пнем, треба ще до нього дорости.*

** Він беручкий: все бере та бере!*

** Посадили на високу посаду, а драбину забрали.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
на Сумщині.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

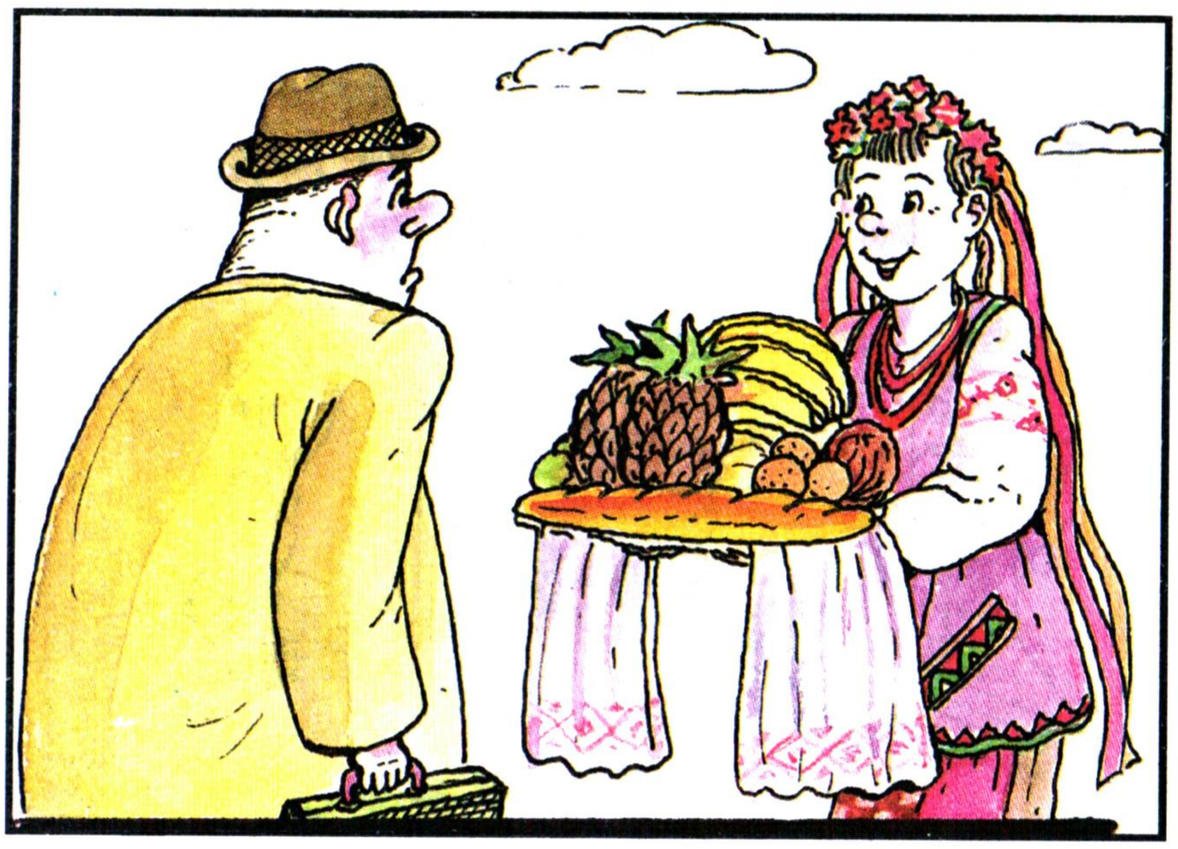

На конкурс

ДУМКИ РЕЧЕЙ

КЛЮЧ:
— Наукових знань не маю,
Але завжди щось відкриваю.

ДВЕРІ
— Наш рух обмежують завіси.
Питається: — На біса?

РОЗВІДНИЙ КЛЮЧ:
— Я мандрую від гайки до гайки,
І розводжусь без зайвої лайки.

Іван САВЛЮК.

смт Пісочин
Харківського району
Харківської області.

ВЧЕНІ СИНИ

Радіє батько і щаслива мати:
Приїхали сини відпочивати.
Їх батько просить: «Хлопці,
не сидіть,
Мені порізать дрова поможіть!»
Історик мовив: —
Я вам не кріпак.
— А я,— біолог каже,—
не ішак.
— І я не робот,— фізик одказав.
...Ученим світ сьогодні став.

Василь ДОМЧИН.

м. Житомир.

С ОШУСТИ, ЯКИХ НЕМА

Скажу вам чесно, що боротьба дона Кіхота з вітряками і бурдюками зі столовими сортами вин з точки зору фахівця контрольно-ревізійного управління несе в собі ознаки фінансового шахрайства. Я не хочу кинути тінь на чесність ламанчського ідальго, але комусь там було вигідно списати пару десятків декалітрів сухої «Ямальвазії» і технічну несправність млина на мандрівного лицаря, який буцім мав довідку від психіатра. Автор роману був солдатом і, як всякий справжній письменник, любив перекинути чарку-другу. Отож місцеві бізнесовці умовили рядового Сервантеса подати громаді господарські махінації у вигляді збитків від неосудного дона Кіхота. І потім з написаного дуже потішалися, й регочуть досі. Але... Повторюю, у КРУ до таких романічних витівок підходять інакше.

Приміром, ревізією діяльності відкритого акціонерного товариства «Яворівський завод залізобетонних конструкцій» виявлено: підприємство відпустило Львівському ремонтно-монтажному комбінатові через якусь людину на прізвище Процик бетонні плити і розчин. Усього на 981 гривню. Доручення, щоправда, відзначалося візуальними вадами: не мало кутового штампу, адреси підприємства, паспортних даних особи-одержувача. Зате плити і розчин були першосортні. І це з точки зору яворівського директора І. М. Добоша, мабуть, робило оборудку у середньому більшменш нормальною і законною.

Минуло більше року. Оті 981 грн. ніхто не дає, не надсилає, не перераховує. І рахуються вони у дебіторській заборгованості. Мовляв, і у Львові — нащо видатний культурний центр! — трапляються часом серед бізнесовців паскудні негідники. Щоправда, до Сервантеса яворівці не вдавалися, художній опис господарських подвигів не запрактиковано. І добре, що вони цього не зробили. Бо пошилися б у дурні. Річ у тім, що у Львові нема паскудних негідників. І це підтверджує обласне управління статистики. Офіційним листом. У ньому сказано, що «Львівський ремонтно-монтажний комбінат» на території Львівщини не зареєстровано.

То куди ж, питається, відправляли будівельні матеріали з Яворова? І чи не варто було б перенести пошуки паскудних негідників саме туди? Хоча, зрозуміло, навіть у такому винятковому культурному центрі, як Львів, не вберегтися від окремих ошустів і шахраїв.

У фінансово-господарській діяльності спільного підприємства ТзОВ «Бонус ЛТД» чорним згарищем лишився слід якогось ТзОВ «Ексел». Що означають слова «Бонус» і «Ексел», автор цього фейлетону не знає. Але, судячи зі стосунків товариств з такими фаміліями, мабуть, щось загадкове. Це не якісь банальні залізобетонний завод, як у Яворові, чи ремонтно-монтажний комбінат, як у Львові. А у фінансово-господарській діяльності вони — близнята.

«Ексел» заприятелював з «Бонусом» на грунті любові до дизельного пального. Вони уклали угоду на предмет постачання «Екселу» 50 тонн його. Представник фірми «Бонус» лише на підставі поданої... копії платіжного доручення покупця відпустив «Екселу» 21091 кг солярки вартістю 10334 грн. І почав чекати на гроші. Однак вони й досі не надійшли. Виявилось, що і «Ексела» за вказаною адресою нема. Коротше, все точно так, як з яворівськими бетонними плитами. Радує, що і у цьому випадку паскудних мерзотників у Львові немає, вони лише прикрилися львівською адресою. Хоча я підозрюю, й вони живуть на сусідній з вказаною в угоді вулиці.

Хотів подати ще один приклад шахрайства, але схаменувся: і у ньому йдеться про львівську злодійську контору, якої у... Львові... нема. А я то точно знаю, що окремі ошусти трапляються і у нас.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Набридли ці собачі харчі. Наступного разу принесеш смачненької ковбаски.

Міні-діалоги

ЦЕ ШКІДЛИВО

— Добрий вечір, шановні, приймайте гостей!

— Йой, Василю, попереджати треба!

— А я не мінздоров, аби ще й попереджати.

ХАЙ ЩАСТИТЬ

— Ти яку газету на цей рік передплатила — «Вісті» чи «Новини»?

— «Вісті».

— Чому саме «Вісті»?

— Бо в ній гороскоп кращий.

ТАК І ТРЕБА

— Вчора Володимира Петровича нарешті посадили!

— Так йому і треба.

— У крісло нашого начальника.

— Так нам і треба.

АЛІБІ

— А що таке алібі, пане суддя?

— Чи бачив вас хтось в іншому місці тоді, коли було вчинено злочин?

— Пам'ятаю, що мене тоді кум посилав, але чи він мене в цей час бачив — не знаю.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Село опустіло. На вулиці побачиш хіба що малюка, що грається з песиком, або стареньку жінку, котра сперлась на паркан і підставила обличчя під проміння ласкавого сонця... Всі — у полі.

А вже там все нуртує — наче в мурашнику. Нарешті погода!.. Земля на колишній стогектарній колгоспній площі поділена на клаптики. Кожен має конкретного господаря. Щасливий той, хто виорав. А хто ще ні... Біжить з одного кінця урочища на другий, бо там кінь з плугом. І там... І он там... Слава Богу, в селі вороних тепер не бракує: гроші на кант — і маєш плуг у борозні.

... — О-о,— вигукує зраділо старий учитель. — Зенку! І ти коника завів, молодець! — хвалить свого колишнього учня.

БУВАЛЬЩИНА

Той нахилив плуг, зняв з лемеша налиплий грунт і знову, цмокнувши до коня, взявся за чепіги.

— Зенку! — продовжує бігти за орачем старий учитель. — То ти мені виореш?

Колишній учень зупинив коня, поправив ногою скибу, що відвалилася:

— Взагалі-то, я би зараз мав переходити на грядку Зарічної Олени, а відтак — Крімерчиного Василя... Але як ви просите... Їдем уже.

— Уже, Зенуню, уже,— радіє вчитель. — Буду тобі дуже вдячний.

Піш-о-ов плуг по вчительській нивці. Зенко тільки прицмокує — кінь іде легко, лиш вітер гриву розкуйовджує. Скільки тієї оранки...

— Усе,— стирає Зенко з чола пацьорки поту.

— Ти, Зенусику, говори, скільки з мене. Тішуся, що мав такого учня...

— Що-о? — насуплюється Зенко. — Отого вже говорити не треба було!.. Ви пам'ятаєте, як перед класом завстидали мене? «То, може, замість тебе табличку множення вивчить он той лошак Каштан, що брикає по шкільному подвір'ю? У нього голова більша». Один раз так сказали, другий, третій...

— Але ж, Зенку,— виправдовувався вчитель. — Ти мені ні разу так і не відповів, скільки буде шість на вісім.

— Ну, то, може, я би з вас за орання ніц не взяв, а тепер озьму!..

— Бери, хлопчику мій, я задля цього тебе просив.

— Скільки тут арів? — питає орач.

— А п'ятдесят метрів завдовжки і двадцять завширшки,— хитро примружує очі вчитель. — Скільки береш за ар?

— Дві гривні,— відрубує «математик».

— Ага,— ще хитріше дивиться йому в очі вчитель. — То скільки тобі я винен?

— Та-ак,— здогадується Зенко, яку задачу поставив перед ним вчитель. — Ви, ви, гадаєте, що я не зможу порахувати? Знов мені Каштана згадати хочете? А не дамся!..

І витяг з кишені калькулятор.

— Дивіться. Двадцять множу на п'ятдесят,— тикає огрубілим пальцем по клавішах. — Є ари? Є. А тепер все це ще раз множу — на два. Є сума? Є. А тепер додаю десять гривень за те, що мою голову зрівнюєте з лошаковою, а тепер вісім віднімаю за те, що ви мій вчитель. Кулькулятор — то вам не якесь там «шість на вісім».

— Це ти правильно сказав — «кулькулятор»,— мовив учитель та й поліз до кишені за грошима.

Петро ШЕВЧУК.

м. Калуш
Івано-Франківської області.

Мал. О. КОХАНА

— Дмитре, по-сусідськи прошу: відшмагай моїх дітей, бо страшенно ніколи! А за роботу — ось тобі п'ять гривень.

Юрій ШАНІН

ОПТИМІСТИЧНІ ЕПІТАФІЇ

ШКІЛЬНОМУ ПЕДАГОГОВІ

Жив. Працював. Навчав за копійчину.
Нарешті тут від учнів відпочину.

МІКРОБІЗНЕСМЕНУ-КІОСКЕРУ

Він зголоднів. Пакет розкривши навмання,
Поїв того, чим гендлював щодня.

СТУДЕНТОВІ-П'ЯНИЧЦІ

На іспитах часто отримував осуд,
А з першого разу здавав лише... посуд.

ЗАВ. ВІДДІЛОМ КАДРІВ

За інформацію розплата:
Занадто знав багато.

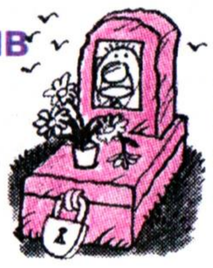

ЖУРНАЛІСТОВІ

Я писав. Друкувався багато.
І діяльність завершив свою,
Аби в Бога скоріше взяти
Ексклюзивне інтерв'ю.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

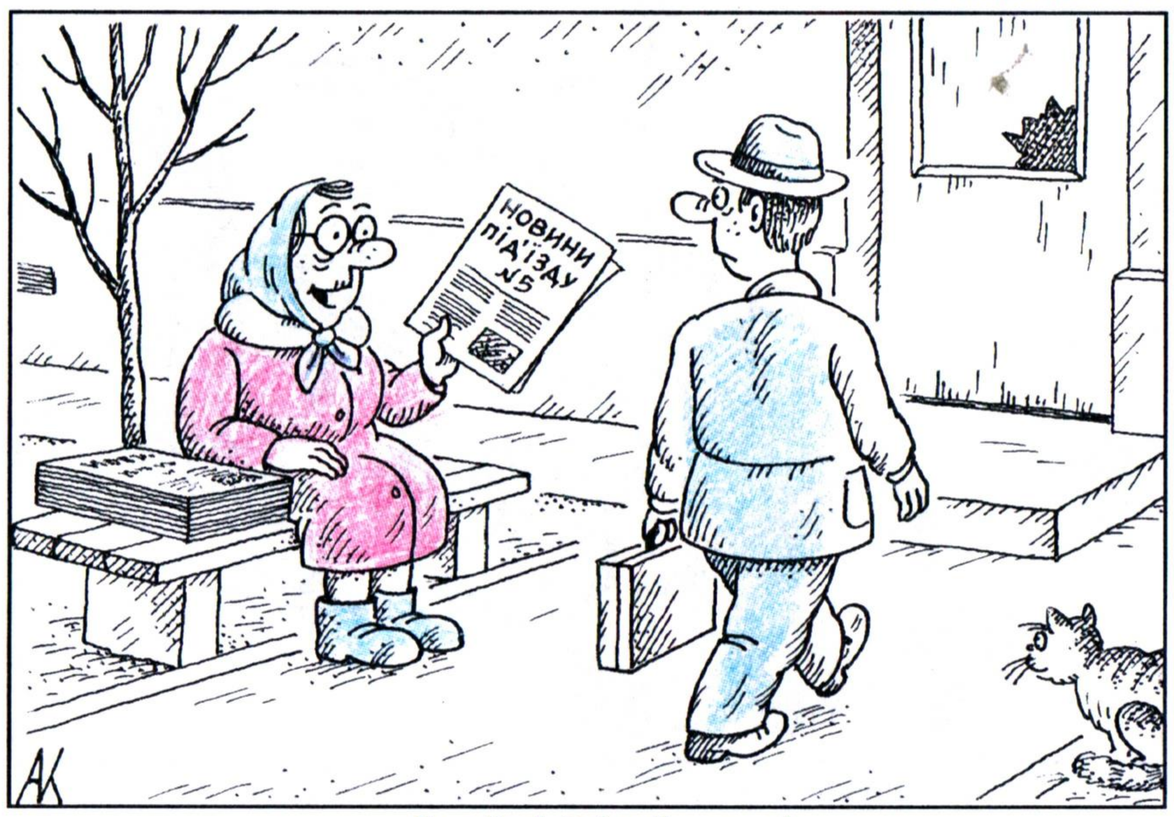

— Купуйте! Свіжий номер!..

Кримінальні сюжети

КОНТРОЛЕРИ

Деякі малосвідомі громадяни й досі бояться у нас міліції. Слова: «Ану, пройдемо у відділення!» проймають їх панічним жахом. Вони починають проситися, благають відпустити...

Цим і користувалися двоє ніде не працюючих громадян Р. Сташенко і Л. Гор, що, озброївшись фальшивими документами, перевіряли квитки в трамваях і автобусах. Намітивши собі жертву — чоловіка або жінку, що їхали без квитка, вони виходили за нею на зупинці й вимагали «пройти у відділення» для сплати штрафу. Жертва пручалася, просилася, вибачалася, іноді лаялася. Але в більшості випадків погоджувалася віддати «контролерам» п'ятірку або десятку на місці, аби тільки не мати зайвого клопоту.

Комерція приносила друзям непоганий прибуток, принаймні вистачало і на випити, і на закусити.

Та одного разу чоловік, якому «контролери» запропонували «пройти у відділення» несподівано погодився. Більше того, коли «контролери» передумали його вести до міліції, він сам став на цьому наполягати. Та ще й посвідчення їм показав, що працює саме у тому відділенні, яким вони його лякали.

При допомозі ще одного охоронця порядку друзів було доставлено в міліцію. І тепер, судячи з усього, штрафами їм не відбутися.

В. КРАСНЕНКО.

м. Харків.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Де ви купували такі панчохи?

АГІТАТОРИ З ПІДВОРІТТЯ

Киянка Тетяна Павлівна регулярно дивилась телевізор і слухала радіо. Отже, знала — не можна відчиняти двері незнайомим людям. Але ті, що подзвонили у двері, підозри в неї не викликали. На запитання «Хто?» вони пояснили, що прийшли агітувати її голосувати за якусь-там партію, та, головне, принесли подарунки — кілограм рису, пакет цукру і пляшку олії. І хоч назви тієї благодійної партії самотня жінка не розчула, та спокуса одержати подарунки була надто велика. І вона відчинила.

«Агітатори» увірвалися в квартиру, зв'язали жінку і забрали все, що можна було винести.

Злодіїв спіймали наступного ж дня. На процедурі упізнання Тетяна Павлівна була дуже самокритичною:

— Це ж треба — повірила! — бідкалася вона. — І знаю ж, що не можна вірити всілякій передвиборній агітації!

В. ШЕЛЕСТ.

Украли наречену

Майбутнє подружжя готувалося до весілля. Наречена Олена з усіх сил демонструвала любов до обранця, а наречений Вадим відповідав на її почуття широкими жестами — торжество мало відбутися в першокласному ресторані, медовий місяць молоді збиралися провести на модному курорті. Вадим працював у солідній батьковій фірмі й грошенят вистачало.

Уже було затверджено меню святкового столу, розіслано запрошення, і раптом наречена зникла. Чекали на неї день, чекали ніч, а потім почалися пошуки. На ноги звелися близькі й далекі родичі з обох боків. Підключили знайомих, міліцію й приватний розшук. Марно. Олени і слід прохолов.

За три дні до весілля в офісі нареченого пролунав телефонний дзвінок. Похмурий чоловічий голос повідомив Вадимові, що наречена його жива і поки що здорова. Та якщо він наступного дня не покладе в умовленому місці п'ятдесят тисяч доларів, зі здоров'ям дівчини можуть виникнути проблеми.

Після бурхливої сімейної ради владнати цю справу взявся батько нареченого. Не довго вагаючись, він звернувся по допомогу в міліцію. Було складено план дій, за яким він мусив віднести сумку з грішми на місце, вказане злочинцями.

Чоловіка, який прийшов по сумку, було спіймано на гарячому і він тут же привів правоохоронців до живої й неушкодженої нареченої. Виявилось, що вимагателя звали Василем і був він другом... нареченої. Це вони вдвох розробили план дій, щоб потім поділити гроші.

Правда, наречена на слідстві категорично заперечує цей факт, і твердить, що лише хотіла у такий спосіб перевірити почуття свого майбутнього чоловіка.

В. ПЛАХОТНЮК.

м. Київ.

НЕВЕЛИЧКА ДЕТАЛЬ

Коли молодик вийшов з автобуса слідом за нею, Галина не звернула на нього уваги. Не дуже вона злякалася, коли він до неї заговорив. Питав, як її звуть, пропонував поїхати до нього додому на каву. Навіть коли став освідчуватися в коханні з першого погляду — вірила, що він, так би мовити, з чесними намірами.

Та коли він схопив її за руку і потягнув у якийсь темний під'їзд, до Галини дійшло, що то — злодій.

Дівчина спромоглася відкрити сумочку і, діставши звідти балончик, порснула у вічі нападнику. Той схопився за очі.

Вигравши час, Галина вибігла на проїжджу частину вулиці. На її щастя, саме проїздив міліцейський патруль, який і затримав злодія. Ним виявився звільнений з ув'язнення за амністією Г. Плотський.

Та найдивніше в цій історії — невеличка деталь. Балончик, яким на кілька хвилин паралізувала дівчина злодія, був з... лаком для волосся.

— А я, чесно кажучи, була роздосадувана, що купила лак з таким неприємним запахом, — казала дівчина. — Ще хотіла здати його назад у магазин. Виявляється, він — чудовий засіб для самозахисту.

М. САПЕГА.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. НОВОХАЦЬКОГО

— Навіщо ти його носиш?

— А він висунув свою кандидатуру на пост президента.

Мал. О. КОХАНА

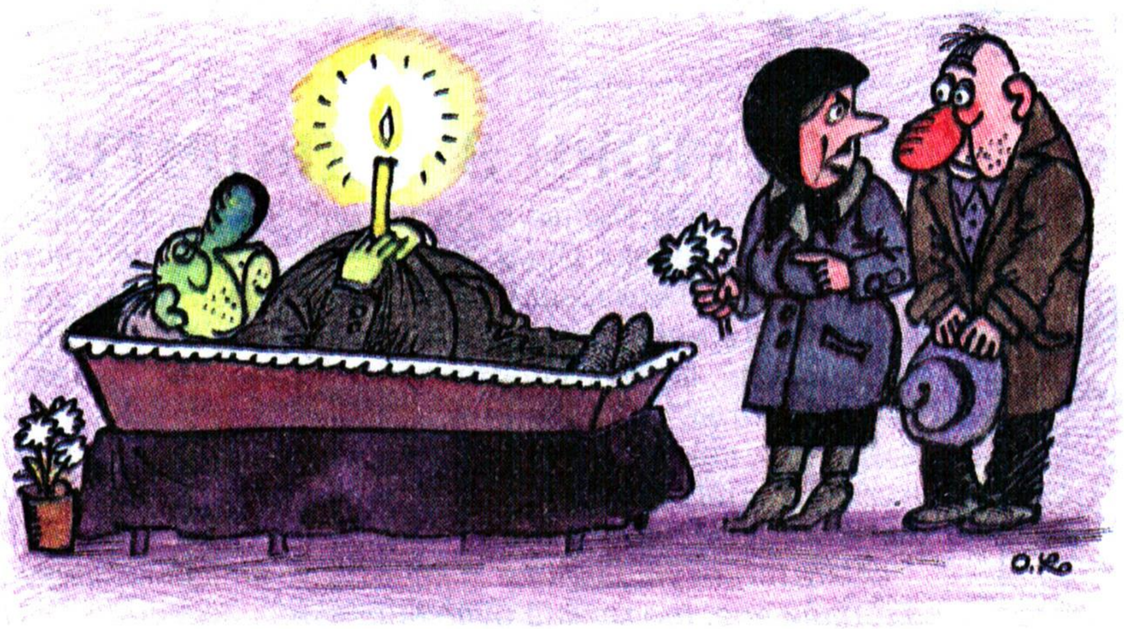

— Бачиш, Максим перестав пить... Пора і тобі кинути...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

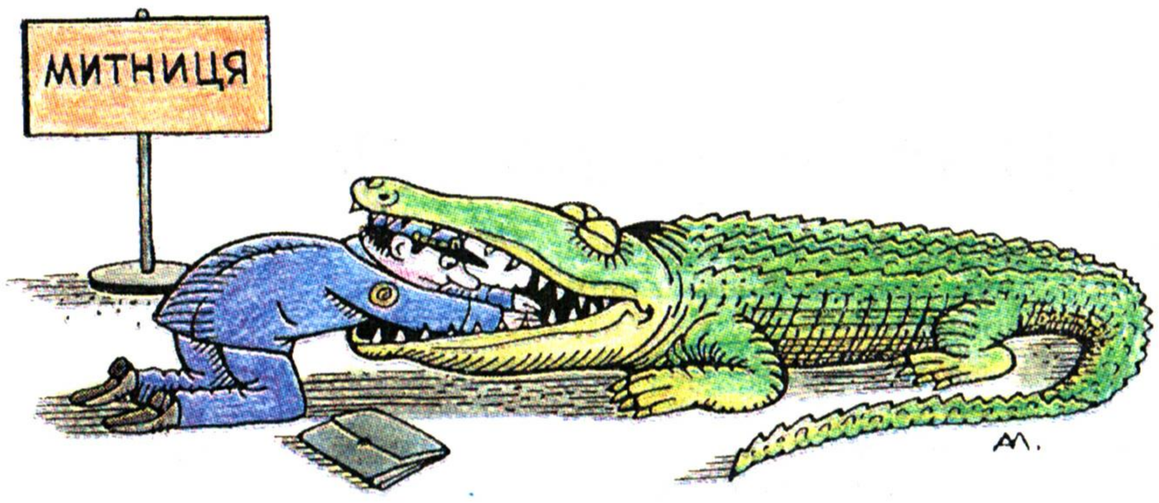

НА КОНКУРС

Мал. Л. ЯЛИНСЬКОГО (м. Київ)

Друже Перче!

Правильно кажуть, що безплатний сир буває лише у мишоловках. Нам, Рівненській спілці багатодітних матерів, зарубіжні сусіди час від часу надсилають гуманітарну допомогу. І от остання лабораторна перевірка встановила, що в тринадцяти тоннах дитячого харчування, котре прибуло із Швеції,— дуже небезпечні домішки, навіть інфекційні мікроби. Термін солодощів, що прибули з Польщі, давно закінчився, а в миючих засобах, які надіслали благодійники із Словаччини, дуже висока забрудненість, небезпечна для здоров'я.

Тепер не знаємо, що й робити. І користуватися тими подарунками небезпечно, й відправити назад — нам не по кишені. Так і хочеться сказати благодійникам: дякую за ласку, тільки більше — не треба!

В. ЗАКРЕВСЬКА,
багатодітна мати.

м. Рівне.

ІЗ ЗАПИСОК ПРОВІНЦІЙНОГО ЦИЦЕРОНА

На вельможній руці й мізинець почувається вказівним перстом.

* * *

Коли помилки часто повторюються, їх можуть визнати за правила.

* * *

Коли король голий — це ще півбіди. Біда, коли піддані.

* * *

Він і мертвому допече до живого.

* * *

Кожний стовп повчає дерева, як треба жити.

* * *

Був у постійному відрядженні, адже його часто посилали під три чорти.

* * *

Коли їси очима, маєш ту перевагу, що на ціни можна й не звертати увагу.

* * *

Навіть сонце гріє краще не низьке, а те, що високо піднялося. А ви говорите про рівність.

* * *

Що теорема не доводиться, теж треба довести.

* * *

Ніхто так не командує народом, як його слуги.

* * *

Що вдієш, доводиться помилятися, адже живеш вперше.

* * *

На жаль, місце для подвигу знайдеться кожному.

* * *

Буває, що простіше вивчити іноземну мову, аніж знайти із сусідом спільну.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Київ.

ТАКЕ ЖИТТЯ

Гриць серйозно говорив
До сусідки Христі:
— Стало менше дітвори
І в селі, і в місті.
А вона: «Таке життя
Почалося всюди,
Важко і одне дитя
Вивести у люди.
Більше їх не хочу я,—
Христя говорила,—
Навіть курочка моя
Все те зрозуміла.
Бо як квочкою була
У часи застою,
Тридцять діток привела
З кущів за собою.
Чи ж собі вже хочуть зла
Нині мама й татко,
Якщо квочка ось дала
Лиш одне курчатко?

РІЗНІ ПРОБЛЕМИ

У кожного своя проблема
Гостріша гострого ножа:
Як вижити? — така в Артема,
Нажитись як? — у Тимоша.

ЯК ДЖОН ПЄПЧИК

ЄПЧИК у віці чотирнадцяти років утік з села Рогачі до Києва, залишивши вдома одиноку стареньку матір.

Після світопомного Жовтня опинився у Нью-Йорку — у порту продавав газети. Там його зустрічали односельці. А пізніше, холєра, став мільйонером.

Єдиного сина Джона наполегливо вчив рогачівської української мови. І все життя тужив за рідним краєм.

Перед смертю наказав Джону:

— Джоне, ти доживеш до кращих часів. Україна, побачиш, ще стане самостійною. Не пошкодуй грошей, поїдь до Рогачів, пройдись босоніж широким берегом, поїж зеленого в стручках гороху на Павлівці, напийся води з Леськової криниці, помий ноги на Рудці, зірви яблука у садку Менжинського. І поїж, чуєш, смажених в'юнів! Не поскупись на пам'ятник моїй мамі.

Та й відійшов у кращий світ.

Джон Пєпчик якось почув, що Україна уже незалежна, і пам'ятаючи заповіт тата, напхав у кишені доларів і приїхав у Рогачі.

Джону пощастило, він зустрів мене, коли я приїхав з нашого обласного центру приблизно з такими ж намірами: напитись з Леськової криниці та босим обійти навколо Макарової вільхи.

Подружились. Жили у Сашка Мишкового. Їли вареники, пили самогон. Спочатку, правда, Джон крутив носом. А через три дні його доводилось уже гальмувати. Багато розповідав про Америку, а я йому — «как жили и боролись» наші діди. Ходили на загальні збори селян. Тоді якраз вирішувалось питання, як назвати те, що раніше називалось колгоспом. Ванька Марічин запропонував назвати «Спілка колективної амортизації землі», скорочено «Сказ». Відстоюючи свою думку, він так сказав: «Якщо по всій Україні буде «Сказ», наші люди не помруть з голоду...»

Якось увечері сидимо за столом, Віра Миколаївна подає на стіл, а ми бавимося смаженими в'юнами. Джон мені і каже:

— Петре, що б ти зробив для Рогачів, якби я тобі дав гроші?

— Відновив би чотири стави та побудував би ще чотири,— надихнули мене в'юни.

— Підрахуй, скільки для цього потрібно доларів?

Я — до фахівця. Підрахували.

— Джон,— кажу,— дуже багато, більше мільйона.

— Перешлю тобі з Америки два з половиною.

Коли Джон поїхав, а я через деякий час отримав повідомлення, що гроші надійшли до банку, на мій розрахунковий рахунок, я так зрадів, що — не повірите,— як дитина почав цілувати дружину.

За такі гроші... Та я відновлю знищені Грицаюком та Росновським три ліски, підведу до села газ, побудую лазню та ще щось заасфальтую.

Друже Перче!

Те, що нам уже другий рік не виплачують зарплати, мабуть, уже нікого не здивує. Таких, як ми, на Україні багато. Крутимось, як можемо. От, наприклад, здаємо молоко на Бориславський молокозавод. Там донедавна, хоч не регулярно, а платили гроші. Та цього року нам і тут не щастить. Заводчани все намагаються розплатитися з нами якимось непотребом. То меблі неоковирні підсовують, то сумнівні пральні машини, то неякісні дитячі чобітки. А от якось вирішили розплатитися з нами горілкою.

Я, хоч і непитущий, та, може, і взяв би пару ящиків. Тільки відомо ж, що горілка закуски потребує. А ми до горілки навіть хліба не можемо купити. Пояснюємо дирекції заводу, звертаємось до їхнього начальства. Та всі вдають, ніби не розуміють, про що йдеться.

За дорученням мешканців села Качкарівки С. КРАВЕЦЬ.

Херсонська область.

ТРЕБА ПОМІНЯТИСЬ

Біллу Клінтону у США
Лист є в дядька Лукаша.
До письма у нього хист.
Ось яким той вийшов лист.
«З кумом Гнатом
на Миколу
Ми купили «Кока-колу».
Річ хоча і не поживна,
Та приємна, не противна.
Вже ми дивимось давно
Голлівудське кіно.
Я сказать би вам хотів:
Досить з нас бойовиків.
Замість «Термінатора»
Нам пришліть сенатора.
Вам взамін дамо, шановний,
Депутатів «Боїнг» повний».

ЄДИНА ВІДМІННІСТЬ

Ті ж люкси ідеальні,
Ті ж лазні персональні,
Те ж посадове чванство,
Лиш інша назва — панство.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

В селі літом довго не було дощу.

Люди з острахом поглядали на ясне синє небо, по якому повзало байдуже пекуче сонце, і бідкались:

— Боже, що воно буде?! Ні краплини дощу... Городина геть чисто повигорала...

Нарешті одного чудового дня з'явилась надія: десь далеко прогуркотів грім...

Старий-престарий дід Оверко, який провоював на війні п'ять років, а тепер лежав прикутий до ліжка і не виходив з хати, почув його й каже:

— Це, мабуть, наші наступають...

Олександр ГАМАНІН.

м. Київ.

ДЕБЮТ У «ПЕРЦІ»

Малюнки О. ОВЧИННИКОВА (м. Київ)

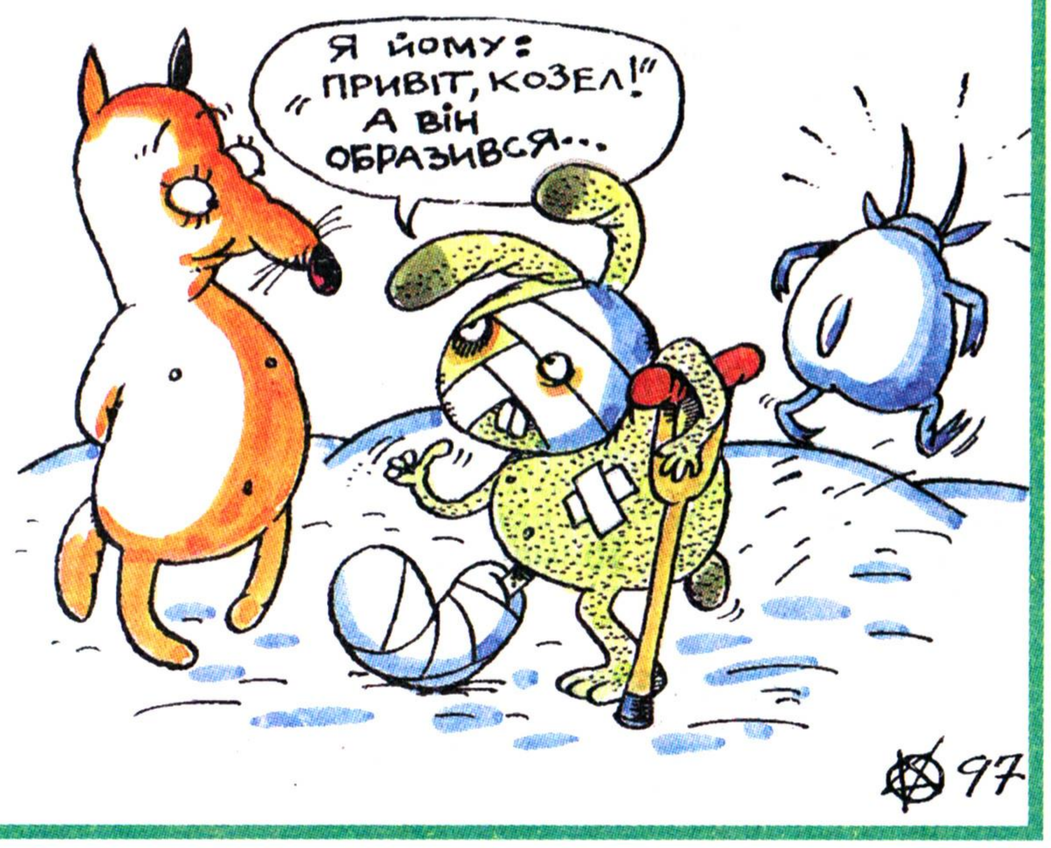

ФРАЗА

◆ ***Якщо вас не поважає жінка, — це віддають вам старі борги.***

Микола РОМАНОВ.

смт Кочеток
на Харківщині.

Тут же поїхав у Київ, знайшов організацію, яка уміє будувати ставки.

Уклали угоду. Коротенько вона звучала так: я зобов'язуюсь усі видатки фірми по будівництву ставів оплачувати у «зелених». Підпис завірений нотаріусом.

Через тиждень розпочались роботи. Самоскиди вивозили на поля мул зі ставів, завозили грунт для насипів, камінь, щебінь, пісок, цемент для гребель та мурів уздовж насипів тощо. Робота кипіла.

І все вийшло б добре, якби у цю справу не втрутилась ДПА (Державна податкова адміністрація). А вона так обклала будівельну організацію податками, що, коли роботи дійшли до половини, моїх «зелених» не стало. Мало цього, ще й мав більше ста тисяч боргу.

Люди добрі! Ні, ви не знаєте, що таке українські податки! Одне наше ПДВ чого варте! ПДВ, писав я Джонові,— це коли фірма дістає з криниці відро води — платить державі ПДВ, а потім це ж відро наче продається мені — і знову платиш ПДВ.

Я втік від переслідування ДПА за борги до тещі першої жінки двоюрідного брата, звідти зателефонував Джону (звичайно, за його рахунок) і попросив грошей, щоб міг вийти зі схрону на люди.

Джон виявився людиною настирною. Він вирішив особисто завершити розпочате будівництво. Зафрахтував морські судна, навантажив їх необхідною технікою, пальним, мастилами, запчастинами, а також цементом, каменем, піском, щебенем і грунтом для насипів. Караван прибув до Одеси. Залишалось доставити все це в Рогачі. Але втрутилась митниця. За цемент, камінь, механізми — п'ятдесят відсотків їхньої вартості.

Джон забув усі українські слова. Мовчав, як короп. А коли йому сказали, що на грунт у них немає ціни і вони змушені затримати судна в порту до часу, коли Верховна Рада України прийме закон про стягування мита за грунт, Джон втратив свідомість. Коли прийшов до тями, заспівав татову улюблену: «Треба було, треба було не ходити...» англійською мовою, з рогачівським акцентом і російськими матюками.

Джон побував на Кульпарківській — лікарні для психічно хворих. Тепер почуває себе майже добре. Недавно пригубив самогону. І все допитується, чи зможемо ми у цьому житті скуштувати рогачівських коропів. Прямої відповіді я уникаю.

Петро ЗУБОВИЧ.

м. Львів.

ПОМИЛИВСЯ

— І не соромно? Одружений, а сам пришиваєш собі гудзики, — мовив батько синові.

— Тату, ти помилився. Це не моя куртка, а дружини...

ПРОПАЛА

Якось зустрілися подруги — жінки співаків.

— Ти знаєш, яка гра природи? Мій чоловік співає в дуеті, і в мене народилася двійня.

— О Боже милосердний! — вигукнула друга. — Я пропала! Мій чоловік співає у хорі!..

Почув і записав
Віктор РЯБУКА.

с. Майдан
Слов'янського району
Донецької області.

НАВЧИВСЯ

— Слухай, Петре, що це сталося з твоїм собакою? Раніше він і голосу не подавав, а зараз так люто на мене гавкає!

— Ми його три дні тримали в хаті. Навчився.

ЩОБ УПІЗНАЛА

У барі молодик розмовляє з дівчиною.

— Завтра в мене бій з непереможним боксером, давай після поєдинку зустрінемося біля входу в ресторан.

— Добре, — каже дівчина, — але ти тримай у правій руці газету.

— Навіщо?

— Це для того, щоб я змогла тебе впізнати.

У ВОРОЖКИ

— Ви одружитесь з високою білявкою. Тендітною, красивою і багатою.

— Чудово, але що ви мені порадите робити з низькою товстою брюнеткою, потворною і без багатого татка?

ВАГОМА ПРИЧИНА

— Я хочу розлучитися з чоловіком. Він зовсім не цікавиться сімейними справами, не приділяє уваги дому. Він навіть не батько нашої останньої дитини.

Почув і записав
Микола ПРОЦЕНКО.

В РЕДАКЦІЇ

— Ваша газета друкує гуморески?

— Так. Якщо дотепні.

— Е-е-е, дотепні всюди друкуються...

Почув і записав
Євген ПУЗДРОВСЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Усе! Від сьогодні кидаю курити!

Вінегрет з перцем

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

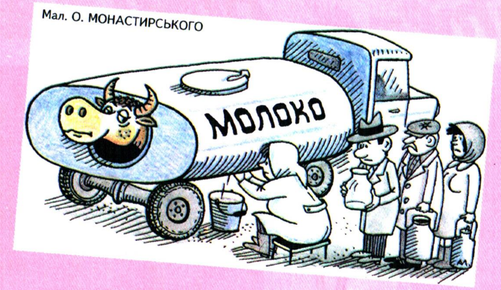

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

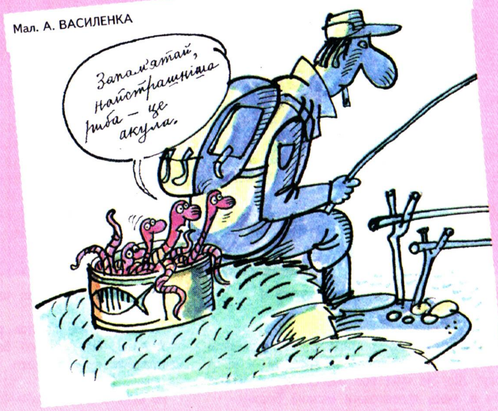

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. О. КОХАНА

— З цією «зіркою» ми вже третій «золотий диск» записуємо.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

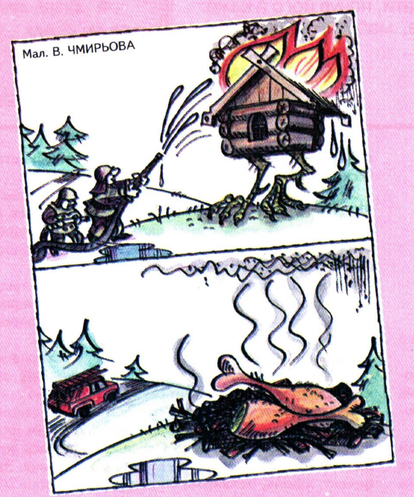

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. О. КОХАНА

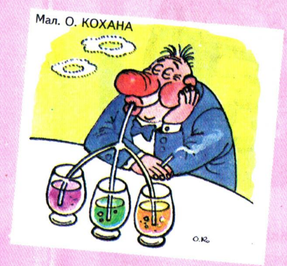

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

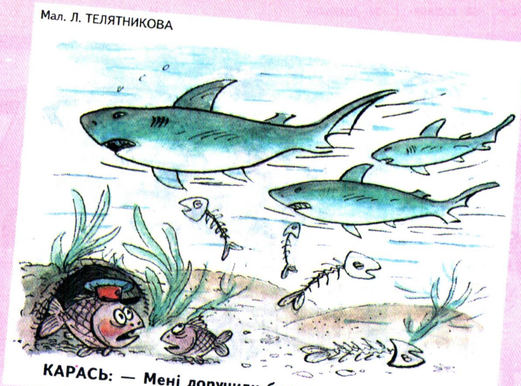

КАРАСЬ: — Мені доручили боротися з акулами...

ДОВГО

Циганка до дівчини:

— Давай я тобі погадаю.

— А що ви мені скажете?

— Розкажу хто тебе любить, з ким зустрічаєшся, і що тебе чекає у майбутньому.

— Не треба.

— Чому?

— Бо як почнете розказувати, з ким я зустрічаюся, то й дня не вистачить.

ДОСИТЬ ОДНІЄЇ

Жінка до чоловіка, який прийшов опівночі додому:

— Тобі що, однієї жінки мало?

— А ти думаєш, що я був у двох?

У ПСИХІАТРА

Лікар до пацієнта:

— Подивіться мені в очі. Добре. А тепер гляньте вліво. Так. А тепер вправо. Чудово. Присядьте і підніміться. Дуже добре. Покажіть язик. Досить. Дивіться на мене і посміхайтеся.

— Що ви з мене дурня робите?

— То, виходить, вам і лікаря не потрібно, ви самі собі можете встановити діагноз.

ДУЖЕ ДОБРИЙ

— Петре, ти добрих сусідів маєш?

— Один дуже добрий, а другий горілки і в рот не бере.

У ЛІКАРНІ ЛІПШЕ

Зайшов лікар до палати і питає діда:

— Як самопочуття, Степане Петровичу? Ліпше, ніж вдома?

— Звичайно. Дома баба давала пісний суп і картоплю, а сюди приносить яйця, сметану, сир та ще й бульйон з курки.

ОБМАНУВ

— Грицю, звідки в тебе взялася на голові гуля і синець під оком?

— Це я обманув жінку першого квітня.

— Як?

— Цілий вечір у Петра дивився телевізор, а їй сказав, що був у коханки.

НІЧИЯ

Професор до студента:

— Ви мені розповідаєте зовсім не те.

— Пане професоре, сьогодні перше квітня. Один нуль на мою користь.

Професор бере залікову книжку і ставить йому «незадовільно».

— Чому? — питає студент.

— Щоб була нічия.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

Зізайте — приїхали!

Діалоги біля дороги

КРУТИЙ

Розмовляють двоє «нових українців»:

— Миколо, був я недавно в Києві і сильно влип.

— А що трапилось?

— Врізався у коня з мужиком. «Мерс» на шматки, сам — в лікарню, а ще штраф такий припаяли!

— А мужик з конем як?

— Та як! Що з ним станеться... Він же бронзовий. Пам'ятаю, такий... з булавою...

ШВИДКІСТЬ

— Петре, що з ногою?

— Потрапив у автомобільну аварію.

— Мабуть, швидко їздиш?

— Ні, дуже повільно бігаю.

СПЕЦІАЛЬНА СМУГА

Молода жінка складає екзамен з правил дорожнього руху.

Інспектор запитує:

— Скажіть мені, а що означає оця біла смуга посеред дороги?

— Це, мабуть, смуга, по якій повинні їздити... велосипедисти.

ФОТОГРАФІЯ

Автоінспектор зупиняє машину:

— Ваші права.

— Будь ласка!

— А фото у вас якесь дивне...

— Чому дивне? Нормальне фото! Ось і я на ньому — третій зліва у нижньому ряду.

Записав
М. ЗАЄЦЬ.

Викрутаси

«Продається «Запорожець» на ходу. Правда, без коліс».

(З оголошення).

* * *

«Я случайно наїхав на сусідську овечку. Я думав, що то баран».

(З пояснення).

* * *

«Якби радгосп зробив прорідження лісосмуги, тоді було б менше наїздів машин на дерева».

(З райгазети).

* * *

«Коли мене остановив автоінспектор, я остановився посеред калюжі. Інспектор був у туфлях і не міг до мене підійти. У калюжі я остановився не спеціально. Просто у мене внезапно заглох мотор. А завожуся я тільки з буксіра. Тому зря інспектор матюкався і грозив мені жезлом».

(З пояснення водія).

* * *

«Я не почув, як мені свистів сержант. Це случилось тому що во первих я їхав з бані. І у мене заклало вуха. А во вторих у міліціонерів зараз маленька зарплата. Тому вони і свистять тихенько».

(З пояснення мотоцикліста).

* * *

«Три дні тому я орав город бабі Веклі. Вона пригостила мене самогоном. Після того я два дні не пив. А що є запах, то усі притензії до баби. Я не знаю, що то у неї за технологія».

(З пояснення тракториста).

Зібрав С. РАДЧЕНКО.

«АПЧХИ!» — «З ВАС ГРИВНЯ!»

Я стояв на автобусній зупинці. Весняне сонечко раптом сховалося за хмару. Війнув прохолодний вітерець і я чхнув. Чхнув, то й чхнув. Не така вже й значна подія, щоб про неї розповідати. Але тут до мене підійшов чоловік з голубою пов'язкою на рукаві. «МП «Мікроб» — встиг я прочитати на ній напис.

— З вас гривня! — дістав він авторучку і пачку квитанцій.

— За що? — здивувався я.

— Ну ви ж чхнули?

— Чхнув.

— Значить, платіть гривню.

— Не розумію...

— А що тут розуміти? Ви чхнули. У повітрі стало більше мікробів. А це означає, ви завдали атмосфері нашого міста шкоди. Якщо кожен дозволить собі чхати де заманеться і скільки заманеться, то нам дихати нічим буде. Міська влада вирішила таким чином боротися за чистоту повітря — раз, і поповнити свій бюджет — два. Ви що, газет не читаєте?

Я підозріло глянув на «борця з мікробами» і, ризикуючи життям, перебіг на інший бік вулиці.

«Краще піду на роботу пішки»,— подумав я.

Коли пройшов метрів чотириста, мене наздогнало двоє молодиків. На їхніх куртках червоними літерами було написано: «МП «Асфальт-підошва».

— Привіт пішоходам! — привітали вони. — Ходимо, значить?

— Ходимо,— спробував приязно усміхнутися я.

— З вас — гривня!

— За що?

— Ну ви ж ходите? Асфальт стирається. Автомобілісти он за дорогу платять, а пішоходи за тротуари — ні. А чим ви кращі? Що, не чули про розпорядження міської влади? Треба ж якось поповнювати міський бюджет.

— Слава богу, що хоч за дихання ще гроші не беруть,— зітхнув я.

— Не брали,— уточнили молодики. — До сьогоднішнього дня. А з сьогоднішнього дня міська влада ухвалила, щоб поповнити свій бюджет... До речі, он біля того аптечноіго кіоска ви можете заплатити гривню і дихати спокійно.

Далі я нічого не пам'ятаю. До тями прийшов, коли у весняному небі знову з'явилося сонечко. Весело висвистували шпаки. Купалися у калюжі горобці. Я сидів у скверику на лаві і тримав у руках три квитанції — «за мікроби», «за ходіння» і «за дихання».

Ви, звичайно, скажете, що до такого у нас ще не дійшли.

Не дійшли. Але початок уже зроблено.

У Києві, біля кожного базару, на центральних і не центральних вулицях стоять хвацькі молодики з написом на спині «Паркування».

Не встигне машина зупинитися, а вони вже тут, як тут:

— З вас гривня!

Скоро вони будуть стояти, мабуть, біля кожного стовпа.

Можна, звичайно, поповнювати міський бюджет, будуючи гаражі, обладнуючи стоянки з охороною, розширюючи сферу автообслуговування і т.д. Але то ж клопіт. А тут... Не вклавши у справу жодної копійки, не відповідаючи за збереження автомобіля, стригли купони на кожному квадратному метрі асфальту.

До речі, у декреті Кабінету міністрів України № 56-96 від 20 травня 1993 року (його ніхто не відміняв!) сказано, що ставка збору за паркування у необладнаних місцях за одну годину має становити не більше одного процента від необкладеного мінімального прибутку. А це всього-навсього 17 копійок.

Покажіть мені хоч одного водія, з якого взяли ті 17 копійок. «Гривню! І баста!»

Отже, дихайте, ходіть, чхайте і радійте, що за це з вас не беруть грошей.

...Поки що!

М. ПРУДНИК.

м. Київ.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

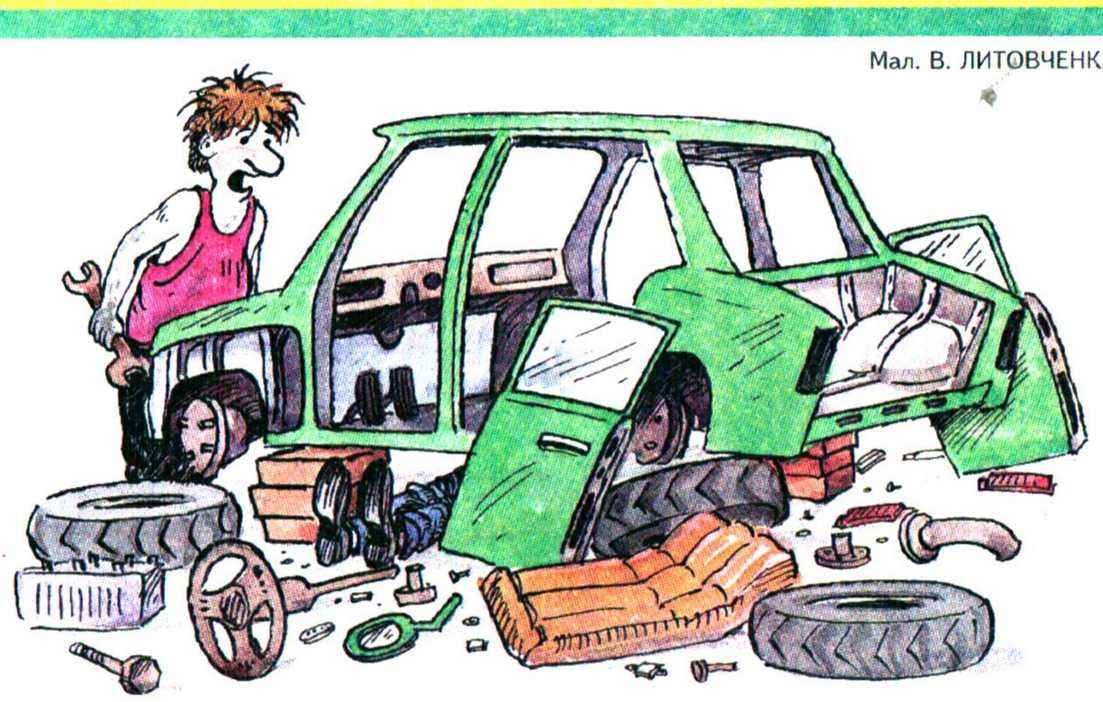

— Василю, у нас, виявляється, бензин закінчився!

Мал. О. КОХАНА

Друже Перче!

Два місяці майже щодня у мою поштову скриньку від різних партій і кандидатів у депутати пхали газети, листівки, буклети, агітки. Після виборів я зібрав оту макулатуру і подумав: це ж скільки підручників, книг і потрібної літератури можна було б випустити! А так — полетіли гроші на вітер. Гроші, яких у держави, як нас щодня переконують, немає. Хоча, як бачите, гроші є, та тільки не для всіх.

Г. ПАЛИВОДА.

м. Київ.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

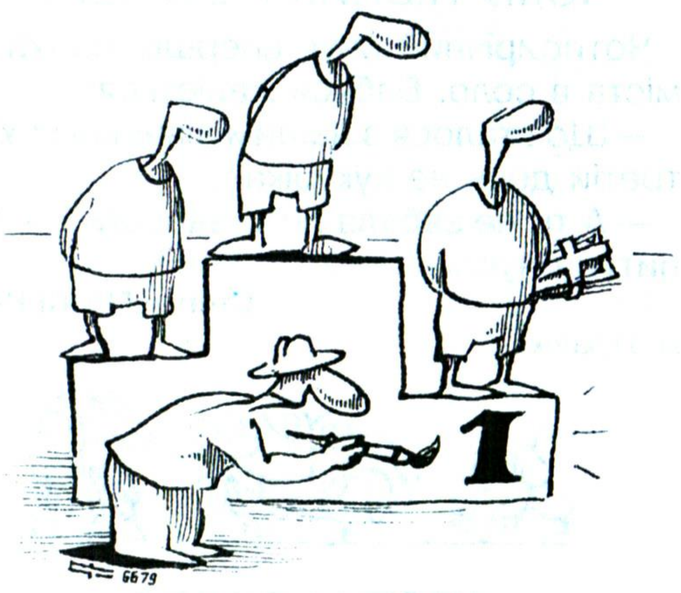

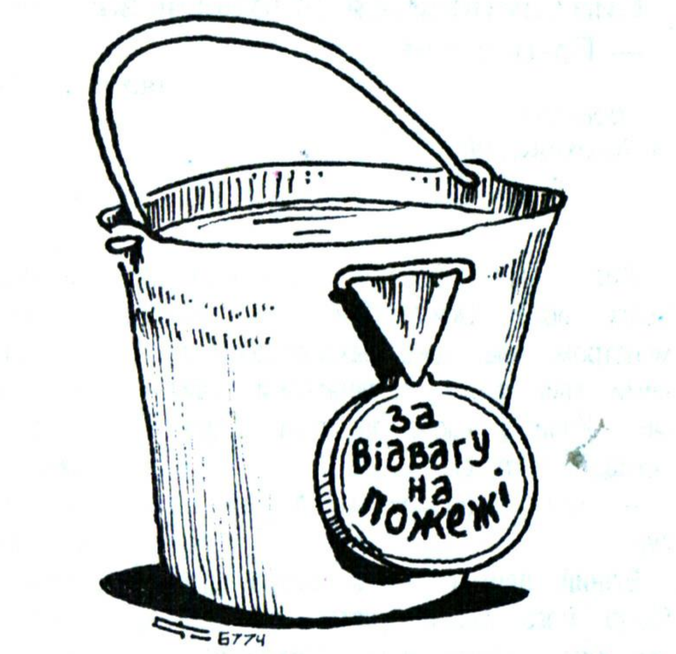

ПРАВОСУДДЯ

ГУМОРЕСКА

У нашого судді справ було по зав'язку. Нерідко окремі матеріали він брав з собою, як кажуть, «приносив тюрму» додому і клопітно міркував, як вчинити з тим чи іншим підсудним.

Незамінним арбітром у таких ситуаціях виступала його сувора, як прокурор, а водночас розсудлива, як народні засідателі, дружина.

— Багато цього разу судитимеш? — коротко цікавилась.

— Трьох. Першим проходить бізнесмен П.,— за звичкою, наче для преси, суддя називав підсудних літерами. — Прокурор вимагає п'ять років. І на те є підстави.

— Це не той бізнесмен П., який обіцяв нам на дачу блоки підкинути?

— Т-той,— кволо промимрив суддя.

— То що ж ти собі думаєш? — вимовила з притиском дружина. — П'ять років дачу не будуватимеш?

Чоловік ніяково засовався на стільці. Сувора половина вела:

— Далі хто проходить?

— Рекетир Б. Почистив одну фірму. Слідчим пригрозив, що за їх старання відплатить. Прокуророві натякав, що на його дітей випадково може наїхати авто... Тягне на вісім років.

— Боже мій! — сплеснула руками дружина. — Ти зовсім не піклуєшся про наших дітей! Ти хочеш зробити їх каліками?

Суддя засовався на стільці, наче сам був підсудний.

— А третій хто?

— Бомж якийсь. Уже втретє обкрадає у нашому місті підвали.

— І ти терпиш! — заломила руки дружина. — А прокурор куди дивиться? Так і державу розкрадуть... — Вона осудливо похитала головою. — До чого довела демократія наше правосуддя!

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

ПРИСЛІВ'Я З КОМЕНТАРЕМ

✿ *Обіцяного три роки ждуть, а індексацію по вкладах населення з державних ощадбанків скільки?..*

✿ *Одна голова – добре, а дві – краще, та все ж не варто роздувати штат керівного апарату.*

Борис СЛЮСАР.

м. Світловодськ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Друже Перче!

Якщо нова Верховна Рада на першій же сесії не прийме закон про відміну депутатської недоторканості, то тоді нам нічого чекати, як кажуть, з моря погоди.

Тоді можна відразу відкликати депутатів з парламенту. Бо якщо вони під його «дахом» хочуть «заховатися» від правосуддя, то, зрозуміло, і закони будуть творити вигідні для себе, а не для держави.

О. РЯБОШАПКА.

м. Конотоп.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЯК ДОБУВАЛИ ВОГОНЬ

— Як первісні люди добували вогонь? — запитує вчитель.

Юхимко відповідає:

— Вони били камінь об камінь і викрешували іскри.

— А чим потім розпалювали?

— Старими газетами, — відповів Юхимко.

ЧОМУ ПІВНИК НЕ СПІВАЄ

Чотирирічний онук вперше приїхав з міста в село. Бабуся жаліється:

— Що сталося з нашим півником? Уже третій день не кукурікає.

— А ти не забула його завести? — запитує онук.

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Українка.

РОСТИ І РОСТИ

Чотирирічна внучка просить діда:

— Дідусю, поміряйся, будь ласка, зростом з татом.

Дід охоче виконує прохання дівчинки. Виявилося, що батько на півголови вищий за діда. Помітивши це, внучка сказала:

— Ого, дідусю, тобі ще до татка рости і рости.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Крим.

КМІТЛИВИЙ

— Назви слово, — просить мати, — де голосної «О» багато.

Син замислився, а потім як закричить:

— Го-о-о-ол!..

Іван САВЛЮК.

с. ПІсочин
на Харківщині.

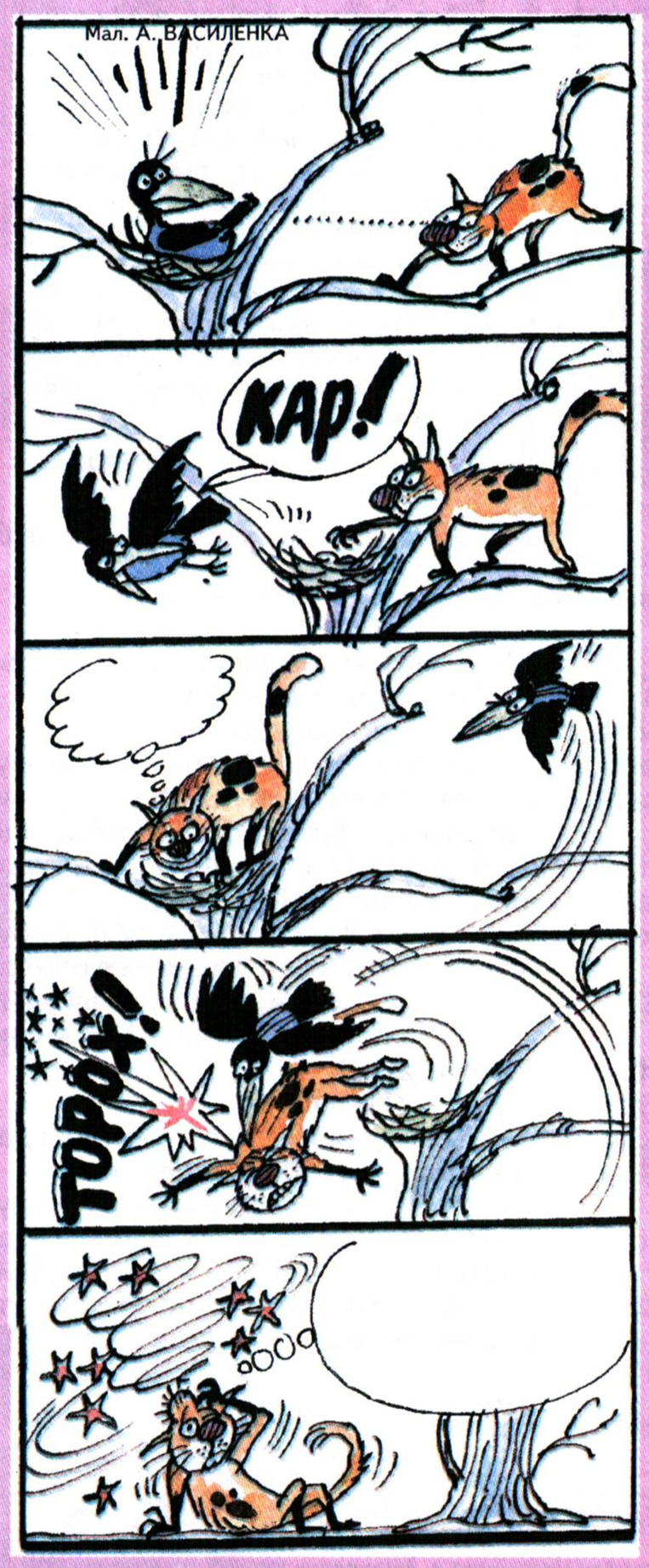

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Слизьке, а не лід,
Пахне, а не квітка.
Кожен його в хаті має
І часто у руках тримає.

(Мило).

Хто у лісі на дубку
Так співає нам: «Ку-ку!»?
Хто знає, той і відгадає.

(Зозуля).

Богданка КУЛИКОВА,
учениця 3-А класу СШ № 312.

м. Київ.

Його рибалка принесе,
Він не вперед — назад повзе.
А прочитай назад це слово,
Почуєш ти грачину мову.

(Рак-кар).

Микола НЕТЕСА.

НЕБИЛИЦЯ

Спав на дереві кабан,
Рохкав голосно кажан.
Налякавсь старий кабан —
Впав із дерева в казан.
В казані сидить і кряче,
А казан під тином плаче:
— Він потоне!.. Поможіть! —
Що не так тут — розкажіть.

Володимир КЛЕНЦ.

ВІЧНИЙ ДВИГУН І МОРЕ

Американська казка

Жив у місті Бофорті один чоловік. Звали його Джонс. Він був добрим майстром, але дуже захоплювався різними гвинтиками, коліщатками, гайками... Коли у нього запитували про ті коліщатка, то він казав:

— Хочу змайструвати вічний двигун...

Вічний двигун — це хитра штука. Якщо його змайструвати, то знаєте, яку купу золота можна заробити!

— А може, Джонс і справді щось знає? — говорили цікаві, які завжди збиралися, коли той щось кував і паяв.

Одного весняного дня вирішив Джонс трохи порибалити і поплив човном у море. Відпливши далеченько від берега, він підняв весла і взяв до рук гарпун. Йому хотілося загарпунити ската, або, як ще його називають, морського диявола.

Пригрівало сонечко, хлюпотіли хвилі. Джонс розмілів і замріявся. Мріяв він, як ви уже здогадалися, про швидкі коліщатка, які крутяться вічно.

Він забув про все на світі. Не помітив навіть, як його весла попливли далеко в сизо-голубе море.

Аж раптом хвиля сильніше гойднула човен і Джонс глянув на воду. Яке ж було його здивування. коли у воді, перед самісіньким носом, він побачив могутні розпластані крила гігантського морського диявола. Джонс кинув гарпун. Загарпунена риба метнулася в один бік, потім в інший і потягнула за собою човен. Джонс з переляку запе-ретував.

Люди на березі і рибальських ботах побачили, що морем майже летить човен. До того ж на ньому не було ні весел, ні вітрил. А коли усі розгледіли у човні Джонса, який щось кричить, то подумали, що він винайшов вічний двигун і горланить від радості. Бо як може так швидко пливти човен без весел і вітрил?

Люди на березі і в рибальських ботах закричали «Ура! Слава Джонсу! Нарешті він винайшов вічний двигун!»

А переляканого Джонса скат тягнув у відкрите море. Раптом він здогадався, що у кишені в нього є складаний ножик. Джонсу ледве вдалося перерізати мотузку, якою гарпун було прив'язано до човна.

«Вічний двигун» зупинився. Джонс знепритомнів.

Незабаром рибалки підпливли до нього і почали розпитувати про вічний двигун, але Джонс мовчав.

«Не хоче ділитися секретом!» — гомоніли вони.

... І коли жителі Бофорта знову бачили Джонса за гвинтиками і коліщатками, то говорили:

— Він змайструє вічний двигун. У нього одного разу майже вийшло...

Переповів Остап СВІТЛИЙ.

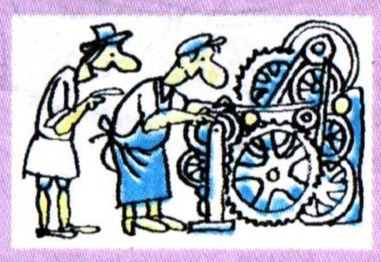

Баба Галя і сорок розбійників

Вечірня казка для дорослих

ВСІ ви, звичайно, знаєте казку про Алібабу і сорок розбійників. А от казки про Бабу Галю і сорок розбійників ще не знаєте.

Так от слухайте.

Жила собі була собі Баба Галя. І жили собі були собі сорок розбійників.

Баба Галя займалася дрібним бізнесом, їздила «човником» у зарубіжжя, там купувала, тут продавала — крутилася, як тріска в ополонці, у цьому шаленому ринковому новосвіті. Важко жила.

А сорок розбійників нікуди не їздили. Вони «наєжджали»! На Бабу Галю і на таких, як вона, дрібних «бізнесменів», а точніше «бізнесвуменів», тобто баб (герої!). І жили без проблем. Легко, гарно жили.

Сиділа якось Баба Галя увечері перед телевізором, дивилася серіал «Уокер — техаський рейнджер». І дуже їй подобалося, як той Уокер вимахував ногами, б'ючи по щелепах різних нехороших злочинців.

— От би і мені так! — зітхнула Баба Галя.

І раптом Уокер з екрана на неї глянув і каже:

— А чого ви, мем, тушуєтесь? Баба ви при здоров'ї. Ноги у вас, дай Боже кожному, могучі, треновані. Скільки ви тими ногами попоходили, тягаючи той важезний товар із зарубіжжя!.. Давайте я вас навчу! Приходьте до мене у телесеріал!

Чого тільки у казках не буває! Особливо, коли непереливки, безвихідь.

Почала Баба Галя ходити ночами у телесеріал до техаського рейнджера на тренування.

І от якось прийшли до неї, як завжди, наприкінці місяця сорок розбійників:

— Давай, бабо, бабакси!

— Зараз дам! — сказала Баба Галя та як крутнеться з розворотом, як хвицне, як бабахне ногою першого розбійника по зубах. Той тільки — беркиць! — і вже на землі горілиць. І щелепа в нього — клац! — і вискочила. Лежить, рота стулити не може. А Баба Галя вже інших розбійників по черзі ногою лупить: хвиць! — Беркиць! Хвиць! — Беркиць!.. І щелепи їхні тільки — клац! клац! клац!.. Усі сорок на землю — ляп! ляп! ляп!.. Лежать геть усі непритомні з роззявленими ротами.

А що? Рейнджеру Уокеру у начебто реалістичному телесеріалі можна, а Бабі Галі у казці — ні?!

Подивилася Баба Галя на свою роботу, жалко їй стало тих нещасних розбійників — молоді ж іще, дурні! Попіднімала вона їх, щелепи повправляла, кожного під зад коліном — тиць! — біжи й на очі не попадайся!

Відтоді ніхто на Бабу Галю більше не «наїжджає».

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті, особливо ті, що вискакують у зарубіжжя за товаром! Хай вам насниться, що ви навчилися так само хвицяти ногами по зубах, як техаський рейнджер Уокер та казкова Баба Галя, і не боїтесь ніяких розбійників!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГРЕБІНКА — байдарочниця.
ЖМЕНЯ — педаль.
ХОРЕЙ — керівник хору.

Богдан ЛЕТА.

МОЛОЧАЙ —чай з молоком.
НАКЛЕПНИК —молоток для клепання коси, сапки.
ОГОЛЮВАЧ — податковий інспектор.

Петро ЛЯШЕНКО.

Усяка всячина

ЩО ДЛЯ ЦЬОГО ПОТРІБНЕ...

До відомого канадського письменника-гумориста Стівена Лікока часто приходили літератори-початківці за порадою — усім хотілося вивідати в уславленого співвітчизника, в чім секрет такого великого його успіху.

Лікок, не відмовляючи претендентам на літературну славу задовольнити їх цікавість, завжди відповідав коротко і ясно.

— Писати смішні речі, — казав він, — зовсім не важко. Все, що вам для цього потрібно, — це тільки ручка і якомога більше паперу.

А коли, підбадьорений такою настановою, кандидат у письменники згідливо кивав головою, Лікок додавав:

— Еге ж, писати — зовсім не важко. Єдина заковика — це щоби бодай хоча щось приходило в голову.

ПОЗДОРОВЛЕННЯ

У місті Торрансі (США) квартирні злодії розгорнули таку бурхливу діяльність, що врешті-решт начальник міської поліції поплатився своєю посадою: його, як неспроможного зарадити лихові, замінили іншим.

На новопризначеного поліцейського шефа покладалися великі надії; від друзів та знайомих була ціла купа поздоровлень із нагоди такої приємної події — його підвищення по службі.

А через два дні жителі Торранса жваво обговорювали ще одну подію: у місті вчинено нову велику крадіжку — «обчистили» квартиру нового начальника поліції! При цьому злодії залишили поштову листівку із написом: «Ми теж поздоровляємо Вас із новим призначенням».

ТАЄМНИЦЯ

Якось службовець магістрату бельгійського міста Руселаре прилюдно сказав, що один із заступників мера зовсім неписьменний і не може порахувати навіть до десяти.

Ця заява не пролетіла мимо вух місцевої влади, і службовцеві довелося стати перед слугами богині правосуддя.

Міський суд, розібравшись в усьому, визнав, що все сказане про того мерового заступника — свята правда; і... засудив необачного чиновника, пославшись на статтю бельгійського карного кодексу про «розголошення державних таємниць».

Ігор Александрович

Автошарж.

Цього року нашому художнику-карикатуристу Ігорю Александровичу виповнилося б 80. Читачі старшого покоління пам'ятають його оригінальні і дотепні малюнки, які друкувалися майже в кожному номері «Перця». До ювілею художника у столичному Будинку актора (І. Александрович був і актором) відкрилася виставка його малюнків. А ми друкуємо добірку карикатур славного одноперчанина.

— І що ти в ній знайшов: стара, та й буда для вас обох тісна.
— А мені аби прописатися.

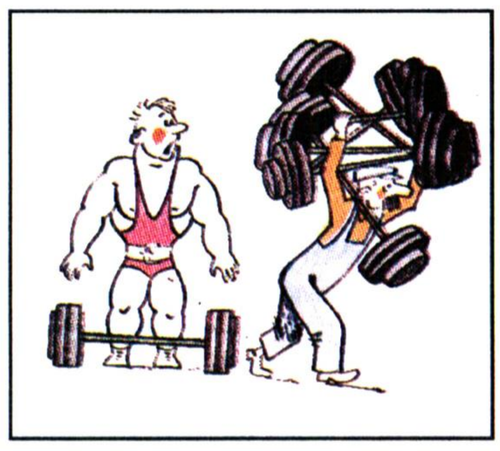

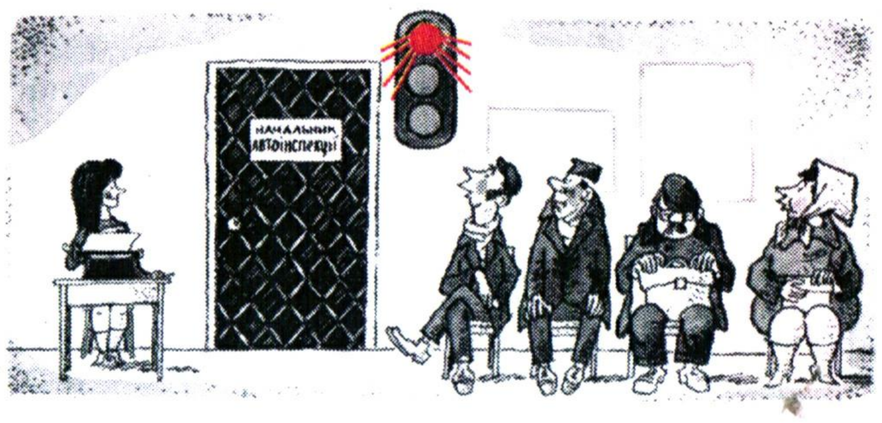

— Ех, Васю, якби ти знав, як нам не вистачає третього!..

Веселий кросворд

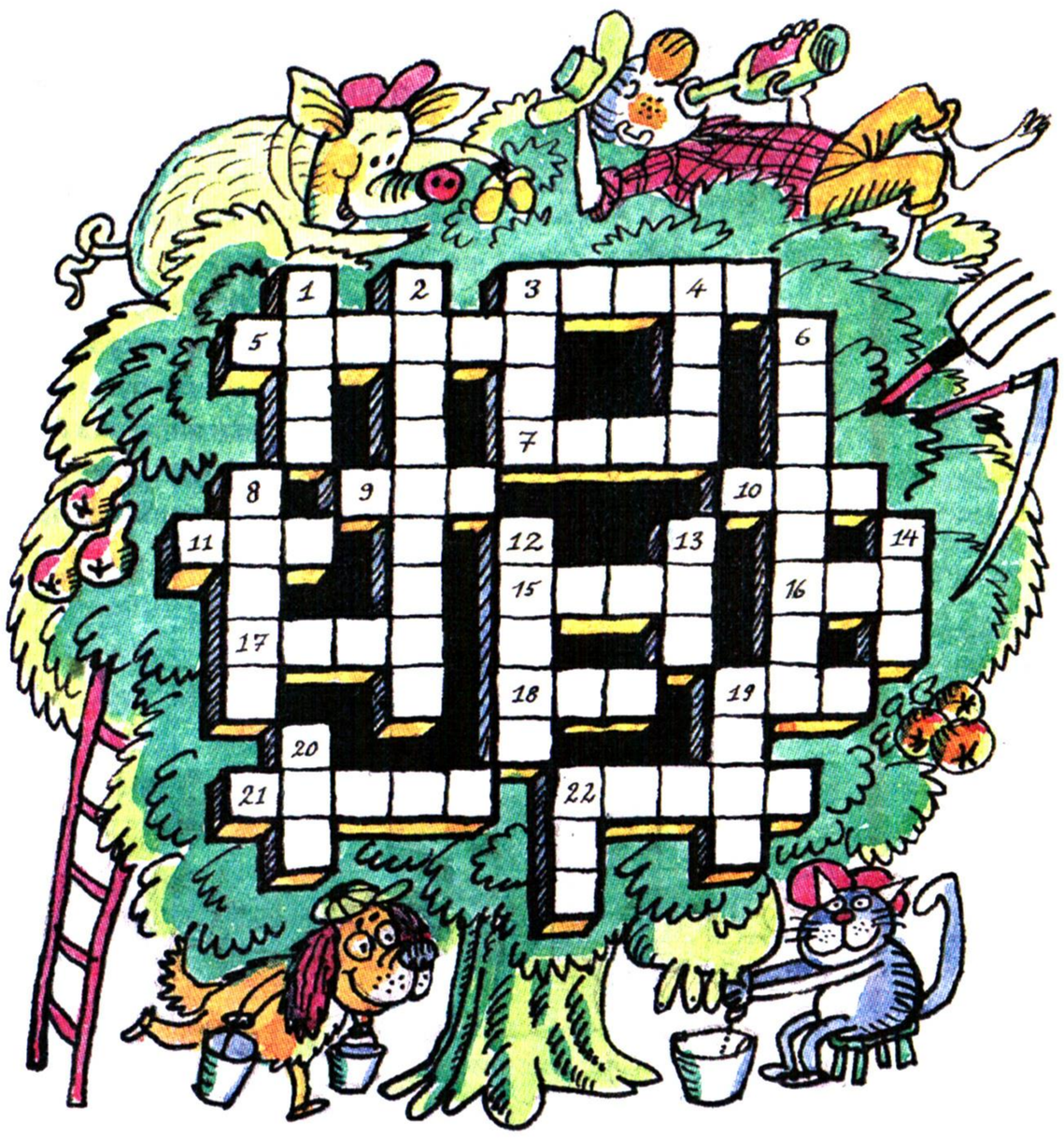

ПО ГОРИЗОНТАЛІ

3. Не фруктове дерево, на якому у декого «ростуть» груші. 5. Якщо на ньому обпікаються, то потім і на воду дмухають. 7. Його рекомендують тримати за зубами. 9. Хвалебний вірш. 10. Два брати через місток живуть, один одного не бачать. 11. Хто бреше, а вітер носить? 15. Внизу роги, а наверсі хвіст. 16. Дуже-дуже довга річка. 17. У ньому — істина. 18. Можна почути, якщо смикнути кота за хвіст. 19. Як сіно косять, його не просять. 21. Усім відомий метал, який плавиться при температурі мінус 38,9°С. 22. Що у перекладі з латинської мови означає слово «BIS», яке часто можна почути на концертах.

ПО ВЕРТИКАЛІ

1. Вона косить, поки на камінь не наскочить. 2. День, в який не радять роботу починати, і в дорогу вирушати. 3. Своя хата, своя й... . 4. У інших країнах його грабують, у нас — він майже всіх пограбував. 6. Справжнє прізвище Панаса Мирного. 8. Не музичні інструменти, а на них грають. 12. Якби цій тварині дати роги, то вона всіх людей поколола б. 13. Передача м'яча у футболі. 14. Неопізнаний літальний об'єкт. 19. Після мексиканських серіалів у нас її стали називати «фазенда».

20. П'ять, п'ятнадцять,
Без двох двадцять,
Сорок, чотири,
Три і п'ятнадцять.

22. Який ... така бочка, яка мати, така й дочка.

Склав М. ЛИСТОПАД.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ», УМІЩЕНИЙ В «ПЕРІЦІ» № 3

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Робота. 5. Штани. 6. Кіт. 8. Око. 10. Мама. 11. Порося. 14. Середа. 15. Діти. 16. Сало. 17. Дурень. 18. Гава.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Корито. 2. Пастух. 4. День. 6. Кума. 7. Сонце. 9. Чорт. 12. Серце. 13. Баба. 15. Дрова.

Гумористичний гудок

Ральф ВІНЕР (Німеччина)

«ТАРАБАНТ»

ГУМОРЕСКА

Біля входу до майстерні «Щастя автомобіліста» на найвиднішому місці стояв розбитий «Тарабант». Перед його було зім'ято, дверцята погнуті, багажник нагадував млинець.

— Вибачаюсь,— звернувся до майстра Мозера пан Бартельман,— ви не розкажете, як це трапилося?

Майстер Мозер відірвався від роботи, кинув погляд на машину:

— Обганяв «Вандерер» на вузькій вулиці. А назустріч йому вантажівка. Ось вам і результат. Зрозуміли?

Бартельман кивнув головою, сів у своє авто і поїхав далі.

Але тут під'їхав на своїй «Октавії» пан Михальський, побачив «Тарабант» і запитав:

— Вибачаюся, ви не розкажете, як це трапилося?

Майстер Мозер знову відклав роботу:

— Обганяв «Вандерер»!

— І все?

— При обгоні на нього наїхала вантажівка. Наслідки самі бачите.

Через хвилину з'явився пан Гільдебрандт на своїй «Ферліці».

— Вибачте,— ввічливо звернувся він,— але як це трапилося?

Майстер Мозер зеленів прямо на очах.

— Він обганяв «Вандерер».

— І тільки?

— Ні, на нього наїхала вантажівка. Ви ж бачите!

— А на якій вулиці це сталося? — поцікавився пан Гільдебрандт.

— Я з глузду з'їду! — закричав Мозер і звернувся до мене. — Уявляєте, п'ятдесят разів на день я повинен розказувати про цей нещасний випадок! Жоден не проїде мимо, щоб не поцікавитися аварією. І кожен забирає у мене дорогоцінний час. Ця клята машина не дає працювати...

— Знаєте що? — сказав я. — Ви самі винні. Заховайте машину у дворі й ніхто не буде про неї розпитувати.

Майстер аж засяяв:

— І як я про це не здогадався?

Машину негайно було загнано у найглухіший куток двору.

Та не встиг майстер взятися до роботи, як під'їхав пан Клейнпетер.

— Вибачаюся,— звернувся він до пана Мозера,— але мені сказали, що тут стояв розбитий «Тарабант». То я хотів запитати: як це трапилося?

Переклад М. ДРУЗЯКИ.

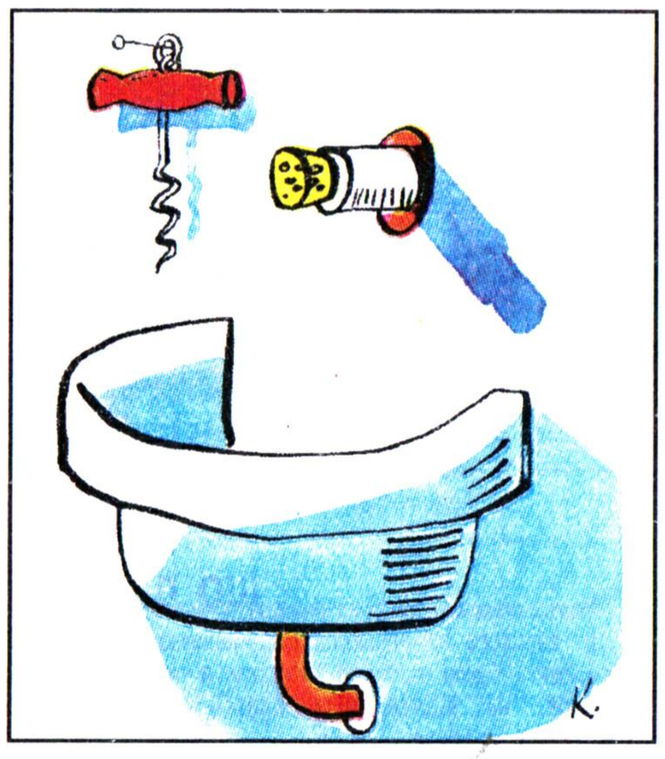

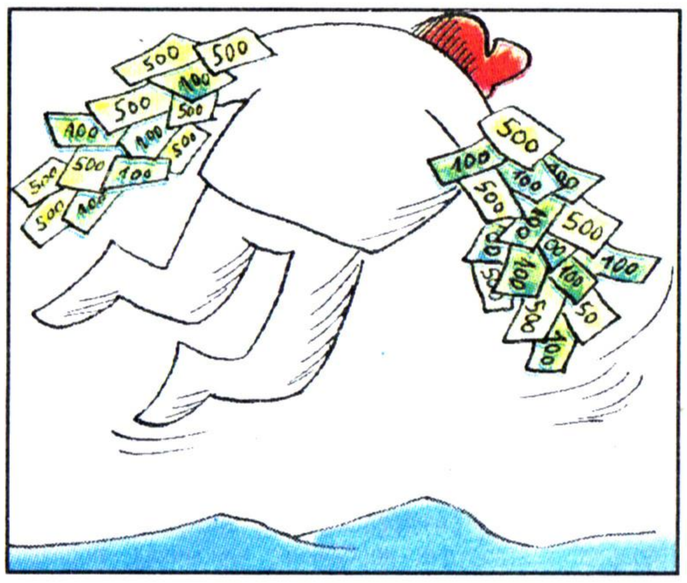

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

Якщо оформите передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

Індекс 74393.

Передплатна ціна на 3 місяці — 3 грн. 15 коп.; на 6 місяців — 6 грн. 30 коп. Передплату можна оформити і на весь рік.

Смійтеся на здоров'я!

МІНІ-ОПОВІДАННЯ

ПЕДАГОГ

Відвідавши урок біології, директор школи потім зніяковіло попрохав сувору вчительку:

— Ви хоча б на рибок у акваріумі не горлали...

МЕТИКОВАНИЙ

Такий метикуватий, що якщо колись і попаде у в'язницю, то тільки — її начальником!..

Володимир КУЗЕМКО.

м. Дніпропетровськ.

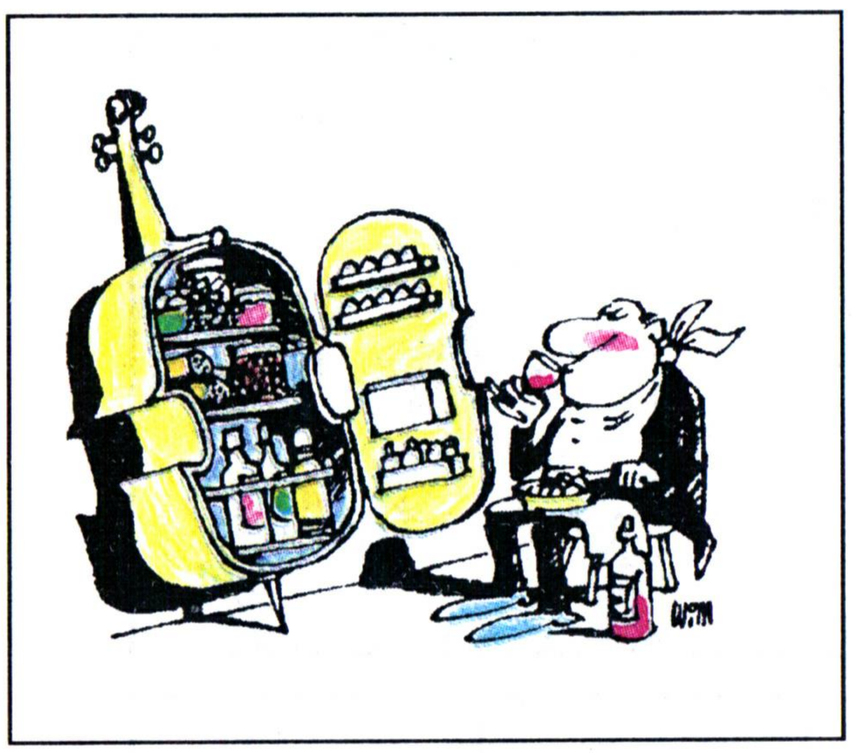

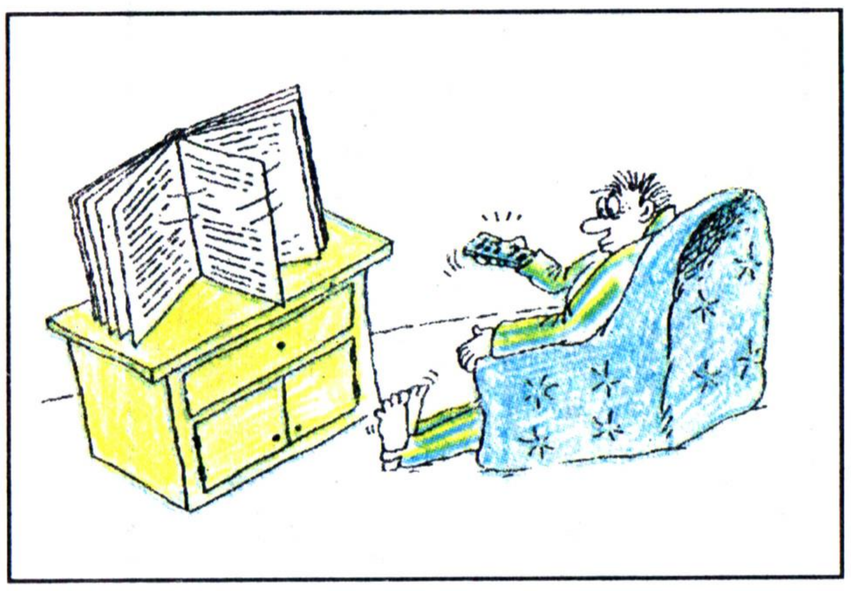

КОНКУРС ТРИВАЄ!

У «Перці» № 2 під рубрикою «І знову — конкурс!» було уміщено карикатуру В. КАПРЕЛЬЯНЦА, до якої слід було зробити дотепний підпис. (Пам'ятаєте, їде чоловік на авто. Поруч жінка сидить. Обоє пристебнуті пасками безпеки. А у жінки ще й рот зав'язано).

Та нашим читачам, як кажуть, рота не зав'яжеш. Вони надіслали так багато підписів, що журі аж розгубилося. Бувало, різні автори з різних куточків країни пропонували однаковісінькі варіанти. Знову довелося визначати кращі з кращих підписи методом жеребкування.

Переможцями цього разу стали:

Микола ТРЕТЯК з с. Захлюпанки Карлівського району на Полтавщині:

«Помовч трошки, моя люба,
Бо ще вріжемось у дуба».

Ігор ТИЧКОВСЬКИЙ з м. Івано-Франківська:

«Як не зав'яжеш жінці рот,
То прогавиш поворот».

Вони одержать призи.

А кому не пощастило цього разу, запрошуємо до участі у наступному турі конкурсу. Придумайте підпис до карикатури В. АДАМОВИЧА.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Особливо неблагонадійними в відношенні сифілісу є Ізмайлівська сільська Рада».

(З райгазети).
Надіслав О. БАННИК.

«Продається собака по смішній ціні. Уже пенсіонер, але ще гавкає, якщо захоче їсти».

(З оголошення).

«Наші хлопці і вчора відзначилися. Вони забили два сухі м'ячі, на жаль у власні ворота».

(З газети).

«Я вибачаюся перед Миколою, що вдарив його палкою по спині і забираю все назад».

(З пояснення слідчому).
Надіслав Іван МАРТИШКО.

«Люблю у школі ті предмети, які я добре кумекаю».

«Люблю читати книги льожа, бо сидячи від них болить шия».

«Героєм нашого часу вважаю свого татка, бо він прожив з тещею під одним дахом тридцять років».

(Із шкільних творів).
Надіслав Юрій САВЧУК.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1465)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 05.03.98.
Підписано до друку24.03.98.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 24 950 прим.
Зам. 0110804.
Ціна договірна.
© «Перець» 1998 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Просто ФАНТАСТИКА!

мал. А. Васильєва
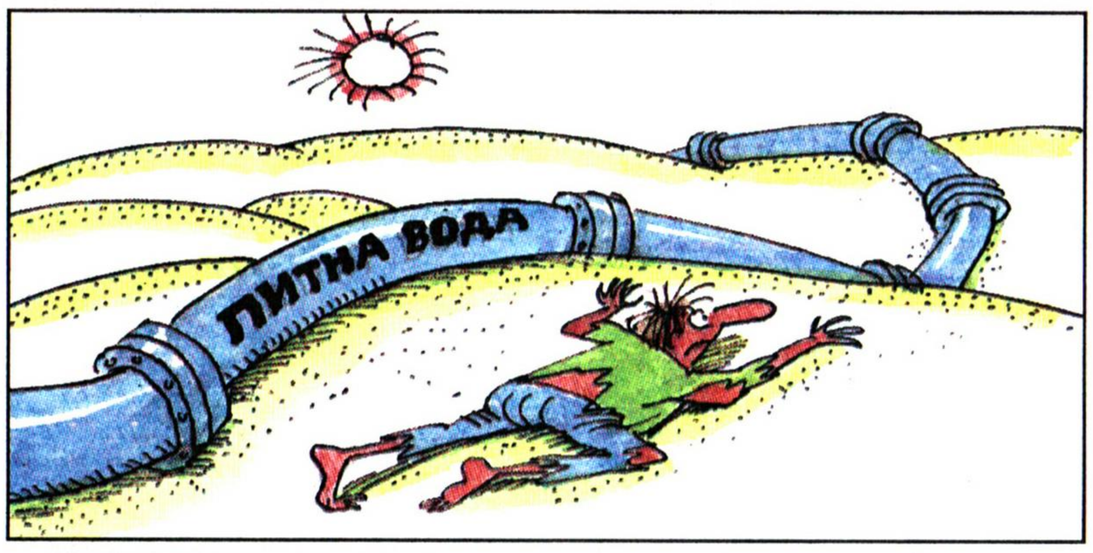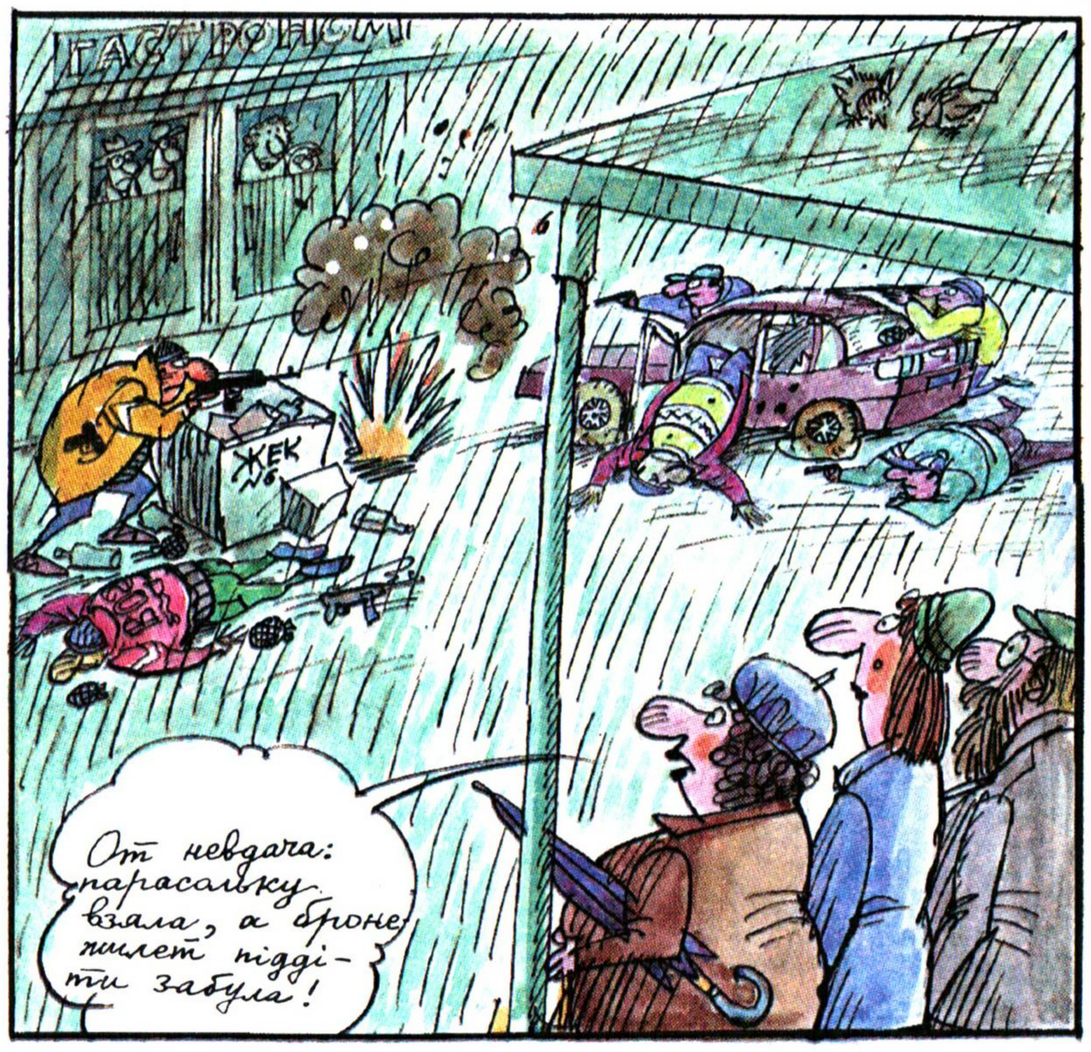
— Ото так! Цеглина на голову, а тобі байдуже?!
— Е, у мене зараз стільки неприємностей, що це дрібниця.